

RADU MACRINICI

JACK LUNETISTUL

*Câștigătoare a concursului UNITER
Cea mai bună piesă românească a anului 2009*

Selecția finală a Concursului a mai inclus piesele:
Reluare de Ruxandra A. Badea,
Land of choice de Radu F. Alexandru,
Hergelia albastră de Valeriu Butulescu

Concursul, Premiul și editarea volumului se
desfășoară sub egida și cu sprijinul
CASEI REGALE A ROMÂNIEI

EDITURĂ A UNITER

Coperta: DAN STANCIU

Redactor: ELENA POPESCU

© Radu Macrinici, 2010

ISBN: 978-973-8129-46- 7

Colecția **PIESE NOI**

Seria **DRAMATURGI ROMÂNI**

RADU MACRINICI

TEATRU

Jack lunetistul

Editura UNITEXT

București 2010

Personajele
(în ordinea apariției)

Bibliotecara

Tânărul

Primul duh al pădurii

Al doilea duh al pădurii

Al treilea duh al pădurii

Raphael

Arhitectul

Doctorul

Femeia

Bărbatul

UNU

Interiorul unei biblioteci publice. Ora închiderii. Bibliotecara vrea să încuie ușa, dar observă că înăuntru a mai rămas un tânăr înalt, subțire și blond, îmbrăcat într-un loden negru.

BIBLIOTECARA: Nu vă supărați. E ora închiderii. Pot să v-ajut cu ceva?

TÂNĂRUL (*cu o listă*): Îmi cer scuze. Pur și simplu nu mă pot hotărî. Așa mi se-ntâmplă mereu.

BIBLIOTECARA: Nici o problemă. De-asta suntem aici.

TÂNĂRUL: Sunteți foarte amabilă. N-aș vrea să vă rețin.

BIBLIOTECARA: Nu vă faceți probleme. (*îi ia lista, care se desfășoară până la podea*) Da' știu c-ați muncit ceva! Ia să vedem: Tolkien, Peter Beagle, Terry Pratchett, J.K. Rowling, Mary Stewart. Văd că vă place fantasy?

TÂNĂRUL: Vă place și dumneavoastră?

BIBLIOTECARA: Sunt topită. Zâne, nimfe, gnomi, troli, hobbiți, elfi. Elfii sunt preferații

mei. *(se uită la el)* Apropos, ce cremă folosiți?

TÂNĂRUL *(privindu-și pantofii)*: Cremă?

BIBLIOTECARA: Aveți un ten superb. Textura pielii e delicată și fermă, deși obrazul pare atât de străveziu. Cu tenul ăsta ar fi trebuit să vă nașteți elf. Sau măcar femeie.

TÂNĂRUL: Mama a fost femeie. Așa mi s-a spus.

BIBLIOTECARA *(râzând)*: Ce haios ești.

TÂNĂRUL: Dacă nu vă supărați... cărțile. Și-așa am stat prea mult.

BIBLIOTECARA: Sigur. Numai că lista nu e completă. Ar mai lipsi de-aici, Tom Cross, Diane Duane, Lyndon Hardy, Tamora Pierce și, desigur, Shakespeare.

TÂNĂRUL: Ați putea să mi-i aduceți pe toți? În afară de desigur Shakespeare?

BIBLIOTECARA: Pe toți? Acum?

TÂNĂRUL: E vreo problemă?

BIBLIOTECARA: Păi, ar cam fi. În primul rând, biblioteca noastră nu împrumută decât trei volume odată. Ori aici sunt...

TÂNĂRUL: 451. Cu cele care-mi lipsesc. Cred că le-am numărat bine.

BIBLIOTECARA: E-n regulă. Alege trei. Hai, patru. Uite, pentru că ești de-al meu fac o excepție. Patru.

TÂNĂRUL: Sute cinzeci și unu. Păreți mirată. 451 e un număr la fel ca toate altele.

BIBLIOTECARA: O fi, dar nu când e vorba de împrumut. Ți-am spus care e numărul maxim de cărți admis. Ți-am oferit și un bonus. În plus, iartă-mă, dar nu cred că poți citi 451 de cărți în două săptămâni.

TÂNĂRUL: Cine-a spus că vreau să le citesc?

BIBLIOTECARA: Nu-nțeleg. Și-atunci la ce-ți trebuie?

TÂNĂRUL: Nu v-am spus. Îmi cer scuze. Vreau să le dau foc.

BIBLIOTECARA: Să le dai foc. Înțeleg. Nu vrei să-ți împrumut mai bine Bradbury? *Fahrenheit 451*. Poate-ți trece cheful de glume proaste.

TÂNĂRUL: Ați văzut că se poate?

BIBLIOTECARA: Ce să se poată?

TÂNĂRUL: Numărul. 451. Totul e să te-obișnuiești cu el. Doriți să v-ajut, sau îl aduceți singură?

BIBLIOTECARA: Ce vreți de la mine?

TÂNĂRUL (*scoțând de sub loden un aruncător de flăcări, pe care îl și probează, demon-*

strativ): Cele 451 de cărți din sectorul fantasy. Cu tot cu exemplarele de rezervă, plus cele de la sala de lectură. Nu încerca să mă păcălești. Și fără, desigur, Shakespeare, că te-ai ars și tu. Executarea!

Biblioteca pleacă îngrozită. Tânărul scoate un telefon mobil și formează un număr nesfârșit.

TÂNĂRUL: Eu sunt. Am rezolvat primul segment. Continuați până la zece, după care mă sunați. Pădurea sau moartea!

Tânărul închide telefonul și deschide din nou aruncătorul de flăcări, în timp ce biblioteca apare plângând cu primul teanc de cărți.

DOI

Întuneric. Frâne de mașină și zgomotul unei bufnituri puternice. Apoi liniște. Scena se luminează încet, dezvăluind un luminiș într-o pădure. E agitație. Făpturi ciudate aleargă dintr-o parte în alta. O femeie e adusă pe brațe și așezată pe o masă de lemn. În jurul ei se precipită cele trei duhuri ale pădurii.

DUH 1: Ai recunoscut-o?

DUH 2: E ea. Ce caută aici? Desfă-i eșarfa.
Desfă-i eșarfa! Ce faci?

DUH 1: Nu știu. De unde să-ncep? Uite, apăs și iese sângele prin piele.

DUH 2: N-o mai atinge. Lasă-mă pe mine.

DUH 3: Respiră?

DUH 2: Dă-mi o oglindă.

Primul duh vrea să-i dea o oglindă, dar o scapă pe jos și o sparge.

DUH 3: Eră chinezească. Încă șapte ani de ghinion în Tibet.

DUH 1 (*iți ia pulsul*): Puls de veveriță.

DUH 2: Nu e bine.

DUH 3: O să-i sară inima din piept. Mi-a explicat Raphael. Vezi, inima e așezată pe un arc în compresie. Un arc amorsat. Coșul pieptului e amorsa.

DUH 2: Adică sternul. Păi, nu prea are stern. E numai așchii.

DUH 3: Asta spuneam și eu. Probabil că bradul i-a căzut în brațe, prin capotă, iar reculul a aruncat-o cu capul înainte. Vezi, are urme de rășină pe frunte.

DUH 2 (*mirosind rășina, apoi părul femeii*): Așa cum bănuiam. Era copacul ei. Credeam că e mai tânără.

DUH 3: Săraca. De-acum n-o să mai îmbătrânească niciodată. Ce nenorocire. Unde-i Raphael?

DUH 1: E pe drum. Era în celălalt capăt al pădurii.

DUH 2: Nemernicii! Au început să taie iar?

DUH 1: Așa se pare. Și noi le-am ars azi patru biblioteci. Hei, țineți-o bine!

DUH 3: Se duce.

DUH 1: Puls de țestoasă. Acum de veveriță. De melc.

DUH 2: O pierdem. Ah, să fi avut acum un bloc operator!

RAPHAEL: Am ajuns. Ce s-a-ntâmpat?

DUH 3: Era-n mașină când a căzut copacul peste ea. O recunoști?

RAPHAEL: Larisa! E Larisa noastră! Ce porcărie. Asta ne mai lipsea acum. Vorbiți.

DUH 2: Inima. O părăsește.

RAPHAEL: Cum stă cu pulsul?

DUH 1: 200, 120, 30, 100, 90, 60, 90, 90, 60, 90... acum îmi crește mie.

RAPHAEL: Nu e inima. Dați-vă la o parte. E-n moarte cerebrală. Nu e inima. (*scoate un bisturiu și începe să umble la ceafa femeii*) Îi trebuie un creier nou. Ce-ați așteptat până-acum? Din aer, din apă, din pământ, de sub pământ! Trebuia să-l fi adus de mult. Ce e? Executarea!

DUH 3: Stăpâne, ai uitat?

RAPHAEL: Ce să uit? Era prințesa noastră. Asta vroiați să uit?

DUH 2: Era o nimfă de copac.

DUH 1: Fir-ar să fie!

DUH 3: Atât i-a fost să fie.

RAPHAEL: Larisa? Nimfă de copac? Nu se poate! Măcar puteați să încercați. De dragul ei. De dragul meu.

DUH 2: Știi bine că în cazul ei nu se mai poate face nimic. E legea nescrisă a pădurii.

DUH 1: Plus de asta, n-avem nici bloc operator. Și ne-ai promis, Raphael!

DUH 3: Ce facem cu ea? Raphael, cu tine vorbesc. Ce facem cu ea?

RAPHAEL: Cât are pulsul?

DUH 1: 80. Încă respiră.

RAPHAEL: O duceți înapoi în mașină. O așezați exact cum ați găsit-o și-apoi chemați ambulanța.

DUH 2: Ce crezi c-o să-i facă la spital?

RAPHAEL: Nimic. Dar nu vreau să se afle că tocmai noi n-am fost în stare s-o salvăm. Oricum, arhitectul n-o să ne ierte niciodată că Larisa a murit aici.

DUH 3: Bine, dar a fost soția lui. Ar trebui să știe că nici măcar noi n-o mai putem salva.

RAPHAEL: Noi? Nu cred că l-am interesat vreodată. Ați uitat c-am fost puși deja pe lista morții? Orașul e în expansiune. Iar pădurea asta le stă în gât. Și într-o bună zi, gâtul ăla de beton și sticlă o să ne-nghită și pe noi. Eu

vreau ca ziua aceea să vină cât mai târziu. (*se oprește, se apleacă și îi ascultă inima Larisei*) Dar poate că nu e încă prea târziu. (*către duhuri*) Plecați. Și faceți întocmai cum v-am spus. Executarea!

DUHURILE: Pădurea sau moartea!

După ce duhurile ies, purtând-o pe brațe pe Larisa, Raphael își scoate telefonul mobil și formează un număr nesfârșit.

TREI

Arhitectul aşteaptă înfrigurat într-un cabinet medical plin cu planşe ale inimii. E agitat, fumează şi face diagonale. Într-un târziu, apare şi doctorul.

ARHITECTUL: În sfârşit! Credeam că-mi pierd minţile.

DOCTORUL: Aici, la cardiologie? Nu cred că e cea mai bună idee.

ARHITECTUL: Aţi spus ceva?

DOCTORUL: Ziceam să nu amestecăm lucrurile. Psihiatria e c-un etaj mai jos. Sunteţi noul arhitect-şef al oraşului? Aş vrea să vă pun o întrebare, în calitate mea de preşedinte al comisiei de sănătate urbană a oraşului.

ARHITECTUL: N-am auzit de comisia asta.

DOCTORUL: S-a-nfiinţat acum... *(se uită la ceas)* acum zece minute. Îmi permiteţi să vă sting ţigara? *(îl priveşte pentru o clipă)* Acum e bine.

ARHITECTUL *(trage uimit din ţigara stinsă, apoi o aruncă pe jos)*: Unde e soţia mea?

DOCTORUL: Iar amestecăm lucrurile. O să ne doară capul. Asta era întrebarea dumneavoastră. A mea era alta. Eu nu mă grăbesc. Eu pot să mai aștept.

ARHITECTUL: Ce să mai așteptați?

DOCTORUL: Aștept să vă concentrați în așteptarea întrebării mele.

ARHITECTUL: Nu, că simt că-nnebunesc. Chiar nu vreți să-mi spuneți ce e cu soția mea?

DOCTORUL: Vă rog, să n-o luăm de la-nceput. Nu puteți să-mi răspundeți printr-o întrebare la o altă întrebare, care nici măcar n-a fost rostită.

ARHITECTUL: Bine, roștiți-o. Vă ascult.

DOCTORUL: Sunteți sigur? Am înțeles că ați ales să defrișați pădurea și să construiți acolo, în loc să extindeți orașul pe verticală.

ARHITECTUL: De unde știți toate astea? În primul rând, n-a fost ideea mea. Și nu-nțeleg care-i întrebarea.

DOCTORUL: În calitate de președinte al recent înființatei comisii de sănătate urbană, mi-am permis să-mi arunc ochii peste planuri. Nu prea e-n regulă. Aveți ceva de spus în apărarea dumneavoastră?

ARHITECTUL: Apărare? Ce apărare? V-am spus că n-a fost hotărârea mea. Eu m-am abținut de la vot. Ce legătură are asta cu starea de sănătate a soției mele?

DOCTORUL: Văd că vă plac mai mult întrebările decât răspunsurile. Acum o oră soția dumneavoastră a fost victima unui grav accident, în timp ce traversa pădurea de la marginea orașului. Un brad de o sută de ani s-a prăbușit peste mașină și a făcut-o zob.

ARHITECTUL: Dumnezeuule!

DOCTORUL: Se pare că nici măcar El n-a putut opri defrișările.

ARHITECTUL: Vă înșelați. Mai mult ca sigur, copacul a căzut din cauza furtunii. Iar defrișarea n-am hotărât-o eu, ci consilierii municipali. Unde e? Vreau s-o văd?

DOCTORUL: S-o vedeți? În sfârșit, v-ați hotărât s-o vedeți? Acum nu mai e nici o grabă. Copacul a lovit-o exact în cap, transformând-o într-o ființă vegetală, aidoma ucigașului ei ... final. În calitate de președinte al comisiei de sănătate urbană îmi exprim convingerea că dispariția soției dumneavoastră va fi determinantă în decizia pe care o veți lua cu privire la destinul pădurii noastre.

ARHITECTUL: Pădurea noastră? Soția mea a murit și voi îmi vorbiți despre pădurea noastră?

DOCTORUL: Dar e același lucru. Și-apoi, să nu exagerăm. E adevărat că pacienta se află acum în moarte cerebrală și e conectată la aparate, dar inima ei e perfect sănătoasă, comunică cu noi și e gata să se cuibărească în pieptul unui concetățean. Desigur, cu condiția ca și dumneavoastră să fiți de acord.

ARHITECTUL: Cu ce să fiu de acord?

DOCTORUL: Pentru numele lui Dumnezeu, treziți-vă, domnule arhitect! (*se uită la ceas*) Măcar acum, în ceasul al doisprezecelea fără-un sfert. E vorba totuși de inima soției dumneavoastră. Chiar vă e indiferent în pieptul cui ajunge? Vă rog, citiți și semnați.

ARHITECTUL: Ce-i asta?

DOCTORUL: Un act prin care dumneavoastră, în calitate de soț, vă dați acordul de prelevare a inimii pacientei, în vederea unui transplant cardiac.

ARHITECTUL: Transplant? Despre cine e vorba? Nu vă uitați așa! Am tot dreptul să știu ce se-ntâmplă cu inima soției mele.

DOCTORUL: Dar l-ați avut și pân-acum. Mă rog, e vorba de somnul fiecăruia. Aici scrie că beneficiara e o tânără de treizeci de ani.

ARHITECTUL: Poftim? O femeie? Și încă una de vârsta Larisei? Nu semnez nimic.

DOCTORUL: De ce să nu semnați?

ARHITECTUL: Chiar nu vă duce capul?

DOCTORUL: V-am spus că psihiatria e cu un etaj mai jos.

ARHITECTUL: Nu semnez, pentru că... pentru că n-aș putea suporta ca un alt bărbat să se îndrăgostească de inima soției mele. Pur și simplu n-aș suporta.

DOCTORUL: Bine, dar e absurd.

ARHITECTUL: Nu vă contrazic. Așa a fost toată ziua. Nimeni nu se va-ndrăgosti de inima ei.

DOCTORUL: Nici măcar... dumneavoastră?

ARHITECTUL: Asta e chiar o glumă proastă.

DOCTORUL: Nici măcar n-o cunoașteți.

ARHITECTUL: Nici măcar nu vreau s-o cunosc.

DOCTORUL: E nedrept.

ARHITECTUL: Drept sau nedrept, e dreptul meu să hotărâsc. A fost și inima mea. Acum e inima mea.

DOCTORUL: Ea știe? I-ați spus vreodată toate astea?

ARHITECTUL: Despre cine vorbiți?

DOCTORUL (*scoate din sertar o altă hârtie*):

Nu mai e timp. Citește și semnează.

ARHITECTUL (*citind*): Nume și prenume, la secret. Sex masculin. Cincizeci de ani. Insuficiență cardiacă, renală și hepatică. O singură inimă pentru toate astea?

DOCTORUL: E suficient. Mai și rămâne.

ARHITECTUL (*semnează*): Succes, domnule doctor. Vă încredințez o inimă de care mă despart cu greu. Vă asigur că pacientul vostru va deveni un om mai sensibil și mai tandru decât înainte.

DOCTORUL: O spuneți de parcă l-ați invidia. A, să nu uit. Se pare că n-am fost primul care a examinat-o pe soția dumneavoastră după accident.

ARHITECTUL: Ce vreți să spuneți?

DOCTORUL: Am descoperit la baza craniului un mic orificiu, fără nici o legătură cu copacul care s-a prăbușit peste ea. Raportul legiștilor indică același lucru.

ARHITECTUL: Și-atunci?

DOCTORUL: Se pare că cineva a încercat o trepanație pentru a-i salva creierul.

ARHITECTUL: O trepanație? În mijlocul pădurii? Cine putea fi? Doar dacă...

DOCTORUL: Ce barbarie, nu-i așa? Aveți vreo explicație? În locul dumneavoastră aș cerceta personal împrejurările. Desigur, și împrejurimile. Și dacă tot veni vorba de pădure, sper că ați reținut poziția comisiei de sănătate urbană a orașului și veți acționa în consecință. Mai ales după tot ce s-a-ntâmplat astăzi.

ARHITECTUL: Desigur... vom analiza... vom lua o hotărâre...

DOCTORUL: Doar pentru binele orașului... și-al inimii soției dumneavoastră.

ARHITECTUL: Soția mea? Desigur... pentru binele orașului... și al soției mele...

DOCTORUL: La revedere, domnule arhitect. A fost o plăcere să stăm de vorbă. Vă mulțumesc pentru sublimul gest. Ați salvat viața unui concetățean. Desigur, și inima soției dumneavoastră.

ARHITECTUL (*ieșind tulburat*): Vă mulțumesc... în numele soției mele... vă mulțumesc...

DOCTORUL (*scoate telefonul mobil și formează un număr nesfârșit*): Sunt Barnard. Pregătiți pacientul numărul unu pentru operația de transplant cardiac. Cum? Am spus pacientul? Bine că sunteți voi deștepți. Hai! Disecție și discreție. Executarea!

PATRU

În cimitir. Arhitectul depune un buchet de crizanteme pe mormântul Larisei.

ARHITECTUL: Florile tale preferate. Mi-a luat ceva timp să le găsesc. „Crizanteme vara? Ești nebun, barosane?” Asta mi-au strigat toate florăresele. Ce flori antipatice! Mai ții minte cum le-am spus odată? Crizanteme. Crizanteme. De azi dimineața am cuvântul ăsta în creier și cred c-ar fi bine să-l las aici, împreună cu florile. Asta dacă nu mi-l trepanează cineva-ntre timp. Poftim? Mi s-a părut c-ai spus ceva. Larisa, Larisa, Larisa. Ți-ai spus că ăsta era numele tău pe când avea și inima în el și așa va rămâne în amintirea noastră, pentru că nimeni nu ne poate lua numele, în trei silabe înghesuim tot, trecut, prezent, viitor, perfect compus, imperfect, mai ales imperfect, nomen est omen, căcat în praștie, nomenul a rămas cu inima și omenul cu gaura-n piept, măcar de ți-ar fi pus în loc una de catifea, așa cum i-au pus Omului de tinichea în *Vrăjitorul din Oz*, adevărul e că

n-am dat-o oricui, de inima ta nu se va-ndrăgosti nici un bărbat, doctorul m-a asigurat că tipul nu e din ăia, așa că-n privința asta totul e limpede, limpede ca apa iazului din pădurea-n care ne-am cunoscut, îți amintești cum îți făceam curte pe malul apei și tu înotai ca nesimțita, fără să mă bagi în seamă, apoi am făcut confuzia aia monumentală, asta pentru că în viața mea de bărbat cunoscusem câteva nimfomane, dar nimfe niciodată, noroc că citisem undeva că-n fața lor e bine să nu vorbești primul, așa că te-am lăsat pe tine să începi, chiar nu m-a deranjat că-ți curgea apă din gură în timp ce vorbeai, eram atât de îndrăgostit încât amănuntele astea nici nu mai contau. A fost frumos. Țin minte și-acum că ori de câte ori te-ntorceai pentru bras, mă uitam să văd unde ți-e coada și tu râdeai și mă-ntrebai dac-am încercat vreodată senzația solzului rămas pe limbă, după o noapte de amor subacvatic. Tot tu m-ai lămurit că doar sirenele și ondinele se termină în coadă de pește, pe când tu erai o nimfă de pădure, o ființă care are copacul său personal în care locuiește, și-n timp ce-mi explicai eu mă gândeam la scorbura ta. Apoi te-am răpit de-acolo, într-o noapte fără lună și

stele și nu te-am lăsat să te mai întorci niciodată în pădure, iar tu, pentru că erai foarte îndrăgostită de mine, ai acceptat, cu toate că știi că ți-era dor și ai fi vrut să te-ntorci acolo măcar așa, din când în când, dar eu știam că dacă te lăsam să pleci aveam să te pierd pentru totdeauna, știam că pădurea e mai puternică decât noi, știu că-n timp ce mă iubeai mă urai pentru că te-am silit să alegi între mine și ea, degeaba ți-am cumpărat toată literatura fantasy de pe piață, degeaba îți citeam seara la culcare din cărțile cu zâne, gnomi și elfi, tu vroiai acasă, iar eu îți ofeream în locul ei povești mincinoase, și pentru asta te-ai răzbunat întorcându-te să mori acolo, strivită de un brad, am știut că nu trebuia să te-ascult, că nu trebuia să-ți promit c-o voi cruța, nici măcar de dragul tău, mai ales că devenisem arhitectul-șef al orașului și toți consilierii mă băteau la cap, ce mai aștepți? distruge-o! rade-o! tai-o-n bucăți! fă-o surcele! e loc acolo de două cartiere și-un parc de distracții! te și vedeam predând cursuri de înot și orientare turistică în Happy Forest Land, trebuia să-i ascult și să tai răul de la rădăcină, acum ai fi fost în viață, dar acum nu mă mai leagă nimic, nici un

jurământ, nici o promisiune, voi face ceea ce trebuie, am să umplu toate zidurile orașului cu ornamente vegetale care să-mi amintească de tine, dar din pădure am să las doar luminișul în care ne-am cunoscut și-am să mă mut acolo, vreau să aflu cine-a îndrăznit să te-atingă în noaptea aceea, cine ți-a scormonit prin creier, acolo, în pădure, cine i-a trimis pe sălbaticii ăia la înmormântarea ta, și mai ales cine e Raphael, bărbatul pe care-l strigai în somn și despre care n-ai vrut să vorbești niciodată.

CINCI

Locuința Arhitectului. Bufet suedez, vodcă finlandeză, muzică islandeză. Cele trei duhuri ale pădurii se învârt fericite în spațiu, probează tot felul de haine din garderoba Larisei, beau, mănâncă, dansează. Pe peretele din spate e atârnat un tablou uriaș, făcut numai din iarbă, frunze și scoarță de copac și care reprezintă imaginea unei păduri sălbatice, în care mâna omului nu pare a fi pus niciodată piciorul.

DUH 3: Și?

DUH 1: Și ce? Când am forțat ușa și-am intrat în biroul arhitectului, Valefor era deja acolo, tolănit într-un fotoliu și îmbrăcat doar în mănuși de box. Mi-a spus că tocmai găsisese în frigider o porție de scoici și nu reușea să le desfacă.

DUH 2: Și evident că te-ai oferit tu.

DUH 1: Ce era să fac? Aveam nevoie de el. Am destupat o sticlă de șampanie și am rămas acolo până când s-au terminat toate scoicile.

DUH 3: Bănuiesc că a ta s-a terminat ultima.

DUH 1: Bănuiești bine. E vreo problemă?

DUH 2: Lasă asta! Planul sălii de operație. Ați reușit să i-l furați arhitectului?

DUH 1: Tu cam ce crezi? Ai uitat că Valefor e marele prinț al hoților? Nici un seif și nici o scoică nu i-a rezistat vreodată. Hai, scoateți pixurile și notați. Malachit, obsidian, sardonix, olivină, lapislazuli, casiterită, ripolin, eternit...

DUH 2 (*scriind cu degetul în palmă*): Eternit? Eu aș folosi eubeolit.

DUH 3 (*scriind cu degetul pe dosul palmei*): Eu m-aș lipsi de ripolin. E vechi.

DUH 1: Extraordinar! Chiar nu vă puteți abține? Adică eu m-am sacrificat ca voi s-aveți planul blocului operator și-acum tot voi îmi puneți rahat pe clanță?!

DUH 2: Nu e vorba de asta. Uیți că un bloc e o mașină de locuit: baie, soare, apă caldă, apă rece, temperatură reglabilă, conservarea hranei, igiena. Chiar dacă locuim în pădure nu putem să mai trăim ca niște sălbatici.

DUH 1: Și ce legătură are asta cu eubeolitul?

DUH 3: Nu te uita la mine. Eu n-am spus nimic de eubeolit.

DUH 2: Eu am spus că aş folosi eubeolit în loc de eternit. Atât.

DUH 1: Iar eu te-ntreb ce legătură are blocul operator cu eubeolitul?

DUH 3: Pe mine mă-ntrebi?

DUH 1: Vă-ntreb pe amândoi. Nu mai e chorizo?

DUH 2: Habar n-am. Eu n-am mâncat decât ouă de prepeliță.

DUH 1: Nehaliților! Ați mâncat tot cârnatul chorizo.

DUH 2: Uită-l. Consolează-te cu salamul de vară. E ca visul unei nopți.

DUH 1: E cu eubeolit?

DUH 2: Nu fi idioată. Idiot. Scuze, e din cauza rochiei. Ți-ai găsit cârnatul?

DUH 1: Să știi că n-am nici un chef să discut despre fanteziile tale sexuale.

DUH 2: Ce să zic. Bine că ești tu vegetarian. Unde sunt cărțile alea? Să terminăm odată!

DUH 1: Toate la timpul lor. Acum ne relaxăm. Mai e șampanie? Am transpirat. Credeți c-ar trebui să fac un duș?

DUH 3: Dacă-l întrebi pe el, probabil o să-ți spună că o sală de operații nu e doar o mașină de cusut, e și un aparat biologic pentru

satisfacerea necesităților. Așa că, Ofelia, du-te la duș.

DUH 1: Hai sictir!

DUH 2: Exact. Exact asta vroiam să-i spun și eu. Te deranjează?

DUH 1: Deloc. Dă-i înainte. Dezvoltă. Un bloc operator e o mașină de locuit, un fotoliu e o mașină de șezut, un pat e o mașină de dormit, o chiuvetă e o mașină de spălat, un bărbat e o mașină de futut...

DUH 2: O mașină de futut nervi și bună dispoziție. Exact ca tine.

DUH 3 (*privind uriașul tablou*): O pădure e o mașină de pierdut mințile în ea. Despre voi e vorba. Ați văzut asta?

DUH 1: De unde-a apărut tabloul ăsta? Ce caută aici?

DUH 2: Habar n-am. Acum îl văd și eu pentru prima dată.

DUH 1: Ba mie mi se pare foarte cunoscut. Am senzația că l-am mai văzut undeva. Nu e ciudat?

DUH 3: Deloc. Uitați-vă la frunze, la iarbă, la scoarța copacilor. Nu v-amintește de nimic?

DUH 2: Seamănă cu pădurea noastră!

DUH 3: Așa e. Doar seamănă. Dar formele astea? Nu le-ați mai văzut nicăieri?

DUH 1: Stai așa! Ornamentele! Sunt ornamentele de pe clădiri!

DUH 2: Așa e. Ce chestie! Acum îmi dau seama c-a umplut cu ele tot orașul.

DUH 3: Îl recunoașteți? Copacul cu cap de câine de pe fațada primăriei. Și-aici sunt fructele de la intrarea în sala de concerte.

DUH 2: Uite și crengile în formă de șerpi de pe pereții tribunalului. Și păsările-frunze de pe tavanul operei. Ce nebunie! Ce-o fi fost în capul lui?

DUH 1: Adevărul e că fără el nimeni nu și-ar mai aminti de pădurea noastră. Nici măcar unii dintre noi.

DUH 3: Nu fi naiv. E mâncat de remușcări pentru moartea Larisei. Nenorocitul își închipuie c-o să scape doar cu-atât. Apropos, ce zi e azi?

DUH 2: E 13 iunie. Sărbătorim ceva?

DUH 3: Dimpotrivă. Azi se-implinesc două luni de la accidentul Larisei. Mi-am amintit pentru că-n ziua aceea Raphael i-a pus lui tata aripa la loc .

DUH 1: Ce noapte groaznică! Nici nu vreau să-mi amintesc.

DUH 2: Eu n-am cunoscut-o decât atunci. Am auzit că era o nimfă mișto, dar cam ciudățică.

Lumea vorbește că nu trebuia să plece din pădure.

DUH 1: Eu nu-nțeleg cum a răpit-o arhitectul. Noi unde-am fost atunci?

DUH 3: Nu mai contează. Ultima oară am văzut-o la înmormântarea ei.

DUH 2: Atunci când s-a lăsat cu scandal? Când au venit băieții noștri?

DUH 3: Voi nu știți ce-a fost acolo. Închipuiți-vă că în mijlocul slujbei au apărut în cimitir niște arătări ciudate, zici că erau din *Stăpânul inelelor*, cozi, solzi, blănuri, coarne, mă rog, tot trusoul. Eu i-am recunoscut imediat, dar lumea a crezut că se filmează ceva și a început să protesteze. Băieții noștri țineau morțiș să depună o coroană pe mormântul Larisei, ceilalți nu pricepeau ce se-ntâmplă, până la urmă a venit poliția călare și i-a împrăștiat. Îmi pare rău, sunt rudele noastre, dar nu trebuiau să se expună.

DUH 1: E-adevărat că le-au mâncat polițailor un cal?

DUH 3: Așa se povestește, dar eu n-am mai stat că mi se făcuse rușine. A doua zi consilierii locali au hotărât că pădurea trebuie defrișată în regim de urgență.

DUH 2: Mă tem că de-atunci a-nceput și obsesia arhitectului pentru ornamentele pădurii. Ucigașul se întoarce întotdeauna la locul crimei.

DUH 1: Fii sigur. Știți ce mi-a spus Valefor când a văzut că toți pereții biroului erau plini cu ornamente în formă de melci? Citez: „Îl bag în mână pe arhitectul vostru, cu tot cu estetica lui dispeptică.” După care a-nceput să vomite. Știți, Valefor suportă numai scoicile.

DUH 2: Iată un hoț sensibil.

DUH 3: Și iubitor de artă, pe deasupra.

DUH 1: Nu fiți răi. Am înțeles că-n tinerețe a furat un bust de care s-a și îndrăgostit.

DUH 3: Și de ce dispeptică?

DUH 1: Pentru că, pe când studia la Paris, arhitectul s-a înfruptat cu prea multă lăcomie din patiseria franțuzită și-acum orașului o să i se cam aplece. N-am înțeles prea bine, dar cred că Valefor se referea la ornamente.

DUH 2: Adevărul e că domnul arhitect a cam exagerat. Unde te uiți sunt pline zidurile de frunze și iarbă. Parc-am fi la grădina botanică, nu la oraș.

DUH 3: Ciudate vorbe pentru un duh de pădure.

Cred că Raphael n-ar fi prea încântat să le-audă.

DUH 2: Mi se rupe.

DUH 1: Ți se rupe? Ai șase coaie să i-o spui în față? (*se aude telefonul fix*)

DUH 3 (*după bip, ridică receptorul și ascultă*):

Ssst! E arhitectul. Tocmai a lăsat un mesaj. (*apasă pe un buton. Se aude vocea arhitectului: „Dragii mei colaboratori. Regret că nu putem fi împreună, dar m-am gândit că vestea pe care am să v-o dau va fi mai ușor de suportat. Am hotărât ca începând de azi să mă retrag din funcția de arhitect-șef al orașului și din viața publică. E mai bine așa pentru toată lumea, dar mai ales pentru mine. Nu încercați să mă căutați. N-am să răspund nimănui. Mi-am dat seama că trebuie să-mi petrec mai mult timp alături de amintirea Larisei. Vă îmbrățișez cu toată dragostea. Și încă ceva: nu uitați să-mi udați tabloul în fiecare zi.”*)

Cele trei duhuri se uită la tablou, pe urmă unul la altul, apoi se-ntorc, și, în același timp, aruncă conținutul paharelor peste cap și peste „pânză”.

DUH 2: Ucigașul de nimfe se retrage. Mai bine se retrăgea taică-său când l-a făcut.

DUH 1: „Dragii mei colaboratori?” Păi asta înseamnă că toată haleala asta era pentru ei.

DUH 2: Doar nu ți-ai imaginat că era pentru tine.

DUH 3: La naiba! Cât e ceasul?

DUH 1: Aproape șapte. Ce oră de sindrofie. În curând pe scări se vor auzi pașii colaboratorilor. Aș putea să iau eu tabloul?

DUH 3 (*adulmecă tabloul*): Nu te-aș sfătui. E fals.

DUH 2: De unde știi?

DUH 3: Miroase-a frunze moarte. Se vede de la o poștă că-i făcut de el. Ce fețe-aveți! Surorile Grimm. Să nu uităm pentru ce-am venit aici. Hai, scoateți cărțile din rafturi. Să nu vă scape una! (*duhurile aduc cărțile din bibliotecă*)

DUH 1 (*citind de pe o listă*): Tolkien, Peter Beagle, Terry Pratchett, J.K. Rowling, Mary Stewart, Tom Cross, Diane Duane, Lyndon Hardy, Tamora Pierce și William Shakespeare.

DUH 3: N-am înțeles. Ce caută Shakespeare pe listă?

DUH 1: Păi, am crezut că... pădure, duhuri, vrăjitoare...

DUH 2: Dacă aude Raphael, te-ai ars.

DUH 3: Dă-mi lista. Mda. În rest sunt toți. Păcat că nu-i și domnul arhitect aici. Cu cine începem? *(Cei trei scot aruncătoarele de flăcări și ard cărțile)*

DUH 3: Ajunge! Cenușa celor două litere îi vor rămâne amintire.

DUH 2: Mi-e cald. V-am pupăcit. Mă duc acasă.

DUH 1: Stai! Vin și eu. Pădurea sau moartea! *(către DUH 3)* Mai stai?

DUH 3: Eu mai rămân puțin să fac curat. *(după ce ceilalți ies, se apropie de tablou, îl privește, îi dă foc și apoi iese.)*

ȘASE

Arhitectul se află în cabana lui, de la marginea pădurii. Pe peretele din spate e un tablou uriaș, făcut din frunze și iarbă, asemănător cu cel care tocmai a ars și care reprezintă luminișul din pădurea unde a cunoscut-o pe Larisa.

Arhitectul descrie interiorul cabanei, arătând cu un indicator fiecare obiect.

ARHITECTUL: Aceasta e cabana de la marginea pădurii. Am construit-o a doua zi după înmormântarea Larisei și începând de astăzi voi locui în ea până când voi afla tot adevărul despre misterioasa moarte a soției mele. Aceasta e fereastra. Aceasta e ușa cabanei mele. Acolo e vatra, acolo e colecția mea de conserve de mazăre și bere de ghimbir, dincolo e patul și cele două fotolii, iar aici e dulapul în care-mi țin tuburile mele de arhitect. Dar cum m-am lăsat de arhitectură, voi umple aceste tuburi cu fluturi, paianjeni, gândaci, omizi, veverițe, iepuri, vulpi, râși, lupi, urși și-alte lighioane. N-am

nici o remuşcare c-am părăsit oraşul. Îmi pare rău de-un singur lucru: că n-am aflat nici până astăzi la cine-a plecat inima Larisei. Scârba aia de doctor n-a vrut să-mi spună cum îl cheamă. Poate că se temeă c-am să vreau inima înapoi. Poate c-avea dreptate. Aici e tabloul cabanei mele. E marele cadou de nuntă primit de la rudele Larisei. Mi s-a transmis că trebuie să-l ud în fiecare zi. Azi e una din ele. (*îl udă cu un pulverizator*) Am încercat să-mi fac şi eu unul acasă, dar nu mi-a ieşit la fel de bine. Poate c-ar trebui să devin în sfârşit vegetarian. De aceea am să-mi deschid încă de astăzi o conservă de mazăre şi o bere de ghimbir, din care am să mănânc şi am să beau sănătos şi frugal, aşa cum mi-am dorit toată viaţa. (*telefonul fix de pe perete începe să sune*) Acela e un telefon, care n-ar trebui să sune. El totuşi sună, dar eu n-am să răspund pentru că aşa am hotărât. Câtă insistenţă! Totuşi, n-am să reacţionez, deoarece vreau să mă comport frugal şi sănătos. (*telefonul nu mai sună*) Telefonul care n-ar fi trebuit să sune, nu mai sună abia acum. Să ne întoarcem la conserva de mazăre şi berea de ghimbir. Aceasta e o lunetă. Ea se poate folosi atât ca atare, cât şi ataşată unei

arme de foc. Caracteristica ei principală este că micșorează distanța dintre obiecte și priviri. Cu alte cuvinte, distanța dintre acest obiect și privirile celor din pădure e mult mai mică decât în realitate. Din păcate, deși am umplut zidurile orașului cu cele mai trăznite modele vegetale ce ne vor aminti de adorata noastră soție, nu cunoaștem aproape nimic despre fauna acestui rest de pădure, dar bănuim că acolo există încă entități necunoscute, având gânduri ascunse și intenții dușmănoase, motiv pentru care suntem pregătiți să restabilim în orice moment liniștea și ordinea silvică. *(sună telefonul mobil)* Acesta e un alt telefon, care n-ar fi trebuit să sune. Și doar i-am rugat să nu mă caute. *(sună și telefonul fix. Arhitectul arată spre toporul de după ușă)* Acesta e un topor, iar acesta va fi un gest necugetat dar necesar. *(sparge cu toporul telefonul fix de pe perete și se pregătește să-l distrugă și pe cel mobil. Acesta se oprește din sunat.)* Ai dreptate, Larisa. La urma urmei există și alte soluții. *(ia mobilul și formează un număr)* Alo! Alo! Aș dori să vorbesc cu operatoarea numărul zece. Da, aștept. Alo, domnișoara numărul zece? Sărut mâinile, știu, mi s-a spus

să vă sun doar în situații speciale, da, cred că am ceva special pentru dumneavoastră, aș dori să-mi schimb numărul de telefon, da, cel de pe care vă sun, aș dori un număr la care să nu pot fi apelat nici măcar din greșeală, nu știu, ceva cu minus înainte, cu cifre romane, cu fracții, vă privește, nu vreau decât să fiu lăsat în pace, să nu-l văd, să nu-l aud, să nu-l simt, fără vibrații, fără lumini, cum? de ce nu renunț la el? mi-e greu să vă explic, domnișoară, să zicem că uneori îmi place să ascult mesajele pe care soția mea obișnuia să mi le lase, cum? ați și găsit un număr? nu, nu vreau să-l notez, doar n-o să mă sun singur, vă mulțumesc, aveți o voce minunată, ce păcat că n-am s-o mai aud niciodată. (*aruncă telefonul pe pat*) Ce sănătoasă și frugală e viața în pădure. Mâine voi face o plimbare până în luminiș, voi sta pe malul iazului și poate voi plânge puțin, apoi mă voi ascunde în peștera din stâncă și-l voi aștepta pe Raphael, nu mă grăbesc, avem amândoi tot timpul, dar până la urmă balaurul va trebui să iasă din bârlog și-atunci îl voi prinde și-l voi închide pentru totdeauna într-unul din tuburile mele...

Se oprește pentru că telefonul mobil începe să sune din nou. Arhitectul îl privește uluit, îl lasă să sune o vreme, apoi se ridică, îl deschide și îl duce la ureche, fără să spună nimic. Ascultă atent și calm, dar după un timp mâinile încep să-i tremure, își aprinde o țigară, apoi încă una și încă una, se așează pe pat, se ridică, face diagonale și în tot acest timp ascultă telefonul, într-o stare de maximă agitație și tensiune.

ȘAPTE

În luminișul din pădure își face apariția un cuplu de îndrăgostiți. Ea, o femeie la treizeci de ani, el, un bărbat cam pe la patruzeci. Poartă rucsacuri și par să fi venit într-o excursie.

BĂRBATUL: Îmi place. Ce inspirați am fost să venim aici.

FEMEIA: A fost ideea ta, iubitul. *(îl sărută)* Îți mulțumesc. Sinceră să fiu, nu credeam să mai găsim ceva. Am auzit atâtea povești despre locul ăsta. De fapt, dacă mă uit bine, din toată pădurea n-au mai rămas decât niște efigii: iazul, stânca, peștera, luminișul...

BĂRBATUL: Și totuși, nu i se văd marginile. Vezi, nici o lizieră. Peste tot, în jurul nostru, e întuneric.

FEMEIA: Ai transpirat. Ți-ai luat medicamentele?

BĂRBATUL: Tu ești medicamentul meu.

FEMEIA: Poate c-ar trebui să mai reducem doza.

BĂRBATUL (*o îmbrățișează*): Sau poate s-o mai creștem.

FEMEIA: Sunt de acord. Hai să ne-așezăm aici.
Îmi dai puțină apă?

BĂRBATUL: Cred că s-a-ncălzit.

FEMEIA: E bună. Tu nici n-ai voie rece. Cum ești?

BĂRBATUL: Sunt OK. Nu-ți mai fă atâtea griji.

FEMEIA: Te iubesc. Vreau să fim împreună.

BĂRBATUL: Dar suntem împreună. (*o îmbrățișează*) Uite, acum chiar suntem împreună.
Nu vrei să-ți fac o poză?

FEMEIA: Vreau să-mi faci un copil. După aia poți să-mi faci ce vrei.

BĂRBATUL: Bine. Mai vrei apă?

FEMEIA: Ți-am spus ce vreau. Nu te bosumfla.
Știu că tu nu vrei. Dar trebuie să ai încredere în mine.

BĂRBATUL: Nu e vorba de asta.

FEMEIA: Ba da, o femeie știe întotdeauna ce trebuie și ce nu trebuie făcut. Gata, nu te mai gândi la ce-a fost. Acum e bine, ești ca nou, doctorul a spus că nu trebuie decât să-ți iei medicamentele, eu o să am grijă de tine, ai să vezi, totul va fi bine.

BĂRBATUL: Ce s-a auzit?

FEMEIA: Nimic. Vântul printre sălcii.

BĂRBATUL: Ssst!

FEMEIA: Acum am auzit și eu.

BĂRBATUL: Larisa? Cine e Larisa?

FEMEIA: Asta ai auzit tu? Mie mi s-a părut c-a strigat Amfisa.

BĂRBATUL: Crezi că mai e cineva în pădure?
Ar fi destul de neplăcut.

FEMEIA: Gata, nu se mai aude.

BĂRBATUL: Mi s-a părut că vine dinspre apă.

FEMEIA: Acum e liniște. Nu mai e nimeni.

BĂRBATUL: De-aici s-a auzit, de lângă iaz.

FEMEIA: Ești agitat. Poate ar fi mai bine să ne-ntoarcem.

BĂRBATUL: Nu, gata, mi-a trecut.

FEMEIA: Ba nu, nu cred că ți-a trecut. Bea puțină apă.

BĂRBATUL: Aș fuma o țigară. Știu că n-am voie, dar aș fuma o țigară.

FEMEIA: Fumează o țigară dacă asta vrei.

BĂRBATUL: Te deranjează?

FEMEIA: Nu mă deranjează nimic. Mă simt minunat. Vorbesc foarte serios.

BĂRBATUL: Chiar îți place-aici?

FEMEIA: Dacă-mi place? Tu știi că eu am visat locul ăsta? De două luni îl visez în fiecare noapte. N-am vrut să-ți spun până acum pentru că nu eram sigură. Aș fi putut să te duc

până aici cu ochii închiși. Știu fiecare copac și fiecare animal care se-ascunde-n el. Știu când se deschid florile și când apune soarele în iaz. Uite, acum ar trebui să se audă o privighetoare.

Se aude croncănitul unui corb.

BĂRBATUL: Ai fost pe-aproape.

FEMEIA (*râzând, sărutându-l pe bărbat și dansând în jurul lui*): Sunt vrăjitoarea pădurii! Dacă nu mă mai iubești, am să te transform într-un... într-o... ajută-mă!

BĂRBATUL: Ssst! Oprește-te! Iar a strigat cineva.

FEMEIA: N-am auzit nimic. Spune, ai prefera să te transform într-un broscoi sau într-un...

BĂRBATUL: Ai auzit? Stăpână! Cineva a strigat Stăpână!

FEMEIA: Mie mi s-a părut c-a spus spre stână. O fi vreo stână prin apropiere. Ai fost vreodată la o stână? Eu am fost. Abia după ce urci pân-acolo îți dai seama că norișorii ăia pufoși, pe care-i vedeai de jos, erau de fapt oile care pășteau. E fabulos.

BĂRBATUL: A strigat Stăpână! Dacă vrei îți spun și din ce copac s-a auzit. Sau poate-ar trebui să te las pe tine? La urma urmei, tu ai mai fost pe-aici.

FEMEIA: OK. Ai dreptate. Recunosc că locul ăsta e cam ciudat, faptul că se lasă visat în fiecare noapte e iarăși o problemă, tu ești în convalescență după pneumonie, ce mai contează că eu mă simt minunat, așa că nu văd de ce n-am pleca acasă.

O ploaie de conuri de brad îi cade bărbatului exact în cap.

FEMEIA: O veveriță. Tocmai vroiam să te previn.

Bărbatul râde. Femeia râde și ea. Cei doi se sărută și se îmbrățișează.

BĂRBATUL: Vrei o gură de ness? E cu lapte și cardamon.

FEMEIA: De unde-ai știut? Tocmai mă uitam după un automat de cafea.

Bărbatul scoate cu greu un termos de cafea dintr-un rucsac.

BĂRBATUL: Spune-mi, povestea aia cu visul, e adevărată?

FEMEIA: Cred că da. În dimineța de după transplant m-am trezit cu imaginea limpede a pădurii și cu senzația concretă că mai umblasem cândva pe-aici.

BĂRBATUL: Un déjà-vu?

FEMEIA: Nu cred. Mi-e greu să-ți explic. E ca și când te-ai arunca într-un lac, după o sută de ani în care n-ai înotat nici o secundă și te trezești că dai din mâini și din picioare ca la-nceput. Doctorii mi-au spus c-ar putea fi vorba de un transfer de informație subtilă.

BĂRBATUL: De unde până unde?

FEMEIA: De la inima pe care-am primit-o, la cortexul meu cerebral, dacă poți să-ți închipui că eu aș putea avea așa ceva.

BĂRBATUL: Cine-a fost donatorul?

FEMEIA: La-nceput n-au vrut să-mi spună, dar până la urmă tot am aflat. Era soția unui celebru arhitect din oraș. Săraca, a murit nu departe de-aici. În timpul unei furtuni, un copac i-a căzut peste mașină și a făcut-o zob. Doar inima i-a mai rămas întregă. O tragedie. Iar pentru mine, renașterea. Mai e cafea?

BĂRBATUL: Bea-o tu pe toată. Mie mi s-a uscat gura. Chiar nu vrei să-ți fac o poză? Uite-aici, pe malul iazului.

FEMEIA: Și copilul? Pentru început aș dori o fetiță.

BĂRBATUL: S-a notat. Cum ajungem acasă. Promit! O vrei color sau alb-negru?

FEMEIA: Sepia. Am visat c-o să nasc în apă.

Bărbatul scoate din rucsac telefonul mobil, se uită la el și fluieră.

FEMEIA: Ce e?

BĂRBATUL: Ce să fie? S-a format un număr. Nu-mi dau seama cum. Mi s-a părut că l-am blocat.

FEMEIA: Se mai întâmplă. Și eu am sunat de câteva ori din greșeală la poliție. După aia nu mai scăpam de ei.

BĂRBATUL: Probabil că l-am uitat deschis și când am scos termosul atunci s-a format.

FEMEIA: Ce număr e?

BĂRBATUL: E din litere.

FEMEIA: Cum, din litere?

BĂRBATUL: Așa cum îți spun. Sunt și două cifre la mijloc, dar restul e din litere.

FEMEIA: Înseamnă că n-ai sunat pe nimeni.

BĂRBATUL: Așa zici tu. Numai că aici îmi arată c-am vorbit cinci minute.

FEMEIA: Cu cine?

BĂRBATUL: Și eu aș vrea să știu.

FEMEIA: Bine, dar tu n-ai vorbit cu nimeni.

BĂRBATUL: Eu nu, dar telefonul meu a vorbit.

Iar Mister Nimeni a stat și ne-a ascultat vreme de cinci minute.

FEMEIA: Asta-i bună! La urma urmei, n-am spus nimic compromițător. Dacă nesimțitul

ăla a stat să ne-asculte e treaba lui. Apropos, l-ai blocat?

BĂRBATUL: Normal că l-am blocat.

FEMEIA: Mi se pare mie sau îți pare rău după minute? (*râde*)

BĂRBATUL: E, căcat! Mă enervează faptul în sine.

FEMEIA: Care fapt?

BĂRBATUL: Că cineva a stat ca un șocâte și a tras cu urechea la ce-am vorbit.

FEMEIA: Și ce-am vorbit? Am deturnat avioane, am pregătit asasinat, ne-am spus porcării unul altuia? Ce-am vorbit? Nu ți se pare că exagerezi? Eu cred că exagerezi. Și dacă nu te grăbești să-mi faci poza aia, o să apună și soarele.

BĂRBATUL: În iaz. Știu. Zâmbește! Și cu ochii. Crezi că nu te văd?

Cei doi își fac poze unul altuia cu telefonul mobil. La un moment dat se opresc. Vântul a-nceput să miște iarba și copacii, dar zgomotul făcut de acestea seamănă cu cel al unor șoapte.

OPT

Raphael, un bărbat bărbos, îmbrăcat în costum de camuflaj, cu o beretă pe cap și o țigară de foi în colțul gurii, stă așezat pe un tron vegetal și se scarpină cu un con de brad în barbă. În jurul lui, o mulțime de făpturi invizibile, dar care se aud foindu-se și care vor pigmenta cu aplauze și urale discursul. Conul de brad va fi folosit de Raphael pe post de microfon.

RAPHAEL: Companeros. Spuneți-mi Raphael. Știți bine că atunci când conducătorii pădurii vorbesc la microfon, e cam greu să-i desprinzi de el. În ceea ce mă privește, nu trebuie să vă temeți de asta, ci de altele. Astăzi se împlinește un număr rotund de ani – n-o să spunem câți, pentru că oricum nu mai interesează pe nimeni – de când am venit în această pădure. Recunosc, am trăit aici și vremuri mai bune. Îmi amintesc de timpurile în care până și eu, lider maximo, mă rătăceam ca un catâr prin desișuri și nimeni nu știa unde începe și unde se sfârșește

marele nostru domeniu. Ce vremuri! Ce glorie! Ce păcat! Îi văd pe unii dintre voi că lăcrimează. Târziu, prieteni, târziu. Trebuia să lăcrimați atunci când se mai putea face ceva. Ați crezut că vouă n-o să vi se-ntâmple. Ei, uite că vi s-a-ntâmplat! Istoria nu i-a iertat niciodată pe ghinionști. Ați crezut că în lipsa mea lucrurile vor merge de la sine. N-ați înțeles până acum că nu mai putem trăi cu iluzia că popoarele pădurii se pot conduce singure? Nu mai putem să mergem în fața lor și să le spunem: „Da, îmi place să fiu în mijlocul vostru, îmi place să țin cuvântări elfilor și trolilor, să merg duminica în vizită de lucru cine știe pe unde și să văd cine știe ce fabrică de aripi și cozi, dar mai departe descurcați-vă singuri.” Pentru că toți ați făcut până acum asta. Ajunge! Basta! Nu putem să ne comportăm ca oamenii, câtă vreme aparținem altui timp și altei lumi. Vreți să trăiți ca oamenii? Plecați la oameni și nu ne mai consumați clorofila degeaba! (*aplauze și urale*) Credeți că mie-mi convine în ce hal am ajuns? Credeți că mie îmi place să văd înghesuite într-un singur luminiș toate tărâmurile pe care le-am bătut cu piciorul cândva? Credeți că mă bucură să-i văd pe

troli, gnomi, naiade, nimfe, elfi și alte popoare călcându-se înfometăți pe bătături și bătându-se ca chiorii – să mă scuze ciclopul – pentru o ghindă putredă? Și toate acestea pentru că voi n-ați avut îndrăzneala să vă opuneți oamenilor? De ce n-ați făcut-o? De ce v-ați lăsat încălecați? Oare-ați uitat toate învățăturile sacre pe care vi le-am lăsat? Două luni, atât am lipsit de-aici, și-n două luni ați dat pădurea pe mâna oamenilor! Mă uit la voi și-mi dau seama că unii nici acum nu s-au trezit. Nu văd pe nici unul să se uite în spate, pentru a vedea dacă nu cumva cineva trage cu urechea, poate un agent străin, angajat al vreunui concern forestier, care să transmită apoi informațiile mai departe. Și după aia vă mai mirați că-n pădurea noastră, în loc de cântecele sirenelor, răsună zumzetul drujbelor și-al ferăstraielor. Știți foarte bine că în toate pădurile și târâmurile în care am călătorit și am luptat, miroase-acum a țigări de foi, a rom și-a libertate, fie c-a fost vorba de târâmul visării, de cel al zânelor, al cețurilor, al elfilor luminoși, al uriașilor de promoroacă sau cel al morților, din care tocmai m-am întors, după ce mi-am vizitat un vechi prieten. Vă

amintiți că acum cincizeci de ani, când am ajuns aici, direct din jungla boliviană, am găsit orori inimaginabile, făcute de oameni cu complicitatea unor indivizi dubioși, care scriau la comandă tot felul de minciuni, aberații și elucubrații despre popoarele pădurii. J. R. Tolkien, Peter Beagle, Terry Pratchett, J.K. Rowling, Mary Stewart, Tom Cross, Diane Duane, Lyndon Hardy, Tamora Pierce și-ncă mulți alți autori de fantasy, au răspândit prin scrierile lor ideea că, de fapt, noi nu suntem decât niște ciudați, niște ființe fantastice, niște monștri născuți ori să terorizeze omenirea, ori s-o slujească în genunchi. Noroc cu Shakespeare, care le-a mai spălat rușinea și ne-a descris așa cum suntem. Onoare ție, camarade Will! În rest, minciuni, minciuni și iar minciuni. Oare nu cumva imperialismul omenesc a inventat prostituția, ne-a târât femeile prin bordeluri și-apoi, după ce le-a stors de vlagă pân-au devenit străvezii, le-a dat drumul să zboare prin păduri și le-a numit zâne și nimfe? Oare nu oamenii ne-au luat cele mai frumoase locuitoare ale apelor, le-au făcut spălătorese și după ce le-au spălat și creierul ni le-au trimis înapoi pe post de naiade și sirene? Și

oare nu tot ei ne-au răpit copiii, i-au oprit din creștere și-apoi i-au dus la circ, numindu-i pitici, hobbiți și spiriduși? Credeți că asta se poate uita? Eu n-am uitat. (*aplauze și urale*) N-am uitat nici că bravii noștri mineri, cei cu lămpașe-n frunte, siliți de oameni să trăiască în mizerie, au devenit ciclopii fioroși, care-au băgat spaima în Ulise și-n București, iar subnutriții și malnutriții din Somalia și Caraibe au fost numiți zombii, puși să sperie lumea. Și de parcă toate astea n-ar fi fost de-ajuns, acum ne-au tăiat și pădurea și ne-au înghesuit pe toți în ghetoul Luminish, unde trebuie să devii invizibil pentru a putea trăi fără să te lovești unul de altul. Dar să nu disperăm. Speranța moare ultima, e drept că-n chinuri, dar e ultima care dispare. Încă ne mai putem salva. De asta m-am întors aici și sunt acum împreună cu voi. Pentru că spiritul realismului magic trebuie să penetreze cât mai multe locuri și conștiințe. (*aplauze și urale*) Drumul spre lumină nu ne va fi ușor. Oamenii ne vor pândi la fiecare cotitură, așteptând din partea noastră momente de slăbiciune pentru a ne ataca. Dar avem și vești bune, companeros. Astăzi destinul ne-a trimis un mesager, pe care

specialiștii noștri l-au descifrat ca fiind semnalul așteptat de mult. Aflați că astăzi, inima iubitei noastre nimfe, Larisa, s-a-ntors în pădure. Trei duhuri i-au ascultat bătăile și alte trei i-au luat pulsul. E ea, nu-ncape nici o îndoială. Să veghem. Să nu lăsăm pe nimeni să ne-o mai ia, niciodată.

Și-acum e rândul vostru. Am început cu arderea cărților otrăvite. Vom continua acum cu marele desant. Fără să știe, arhitectul ne-a arătat calea pe care trebuie s-o urmăm. Grație planurilor sale, tot ce a dispărut din pădure s-a mutat pe zidurile caselor și înăuntrul lor. Dar noi vom merge mai departe. De mâine, cei mai buni dintre voi veți coborî în oraș și vă veți angaja în slujba oamenilor. (*proteste și fluierături*) Așteptați! Veți lucra ca pictori, decoratori, zidari, sculptori, grădinari, proiectanți, dendrologi, horticultori și silvicultori. Prin voi, pădurea noastră va invada întreg orașul și până ca oamenii să se dezmeticească îi vom înghiți cu totul. (*aplauze și urale*) Scheletul libertății noastre este deja alcătuit. Mai lipsesc carnea și hainele. Le vom avea curând și pe acestea. Vom avea și bloc operator. Cel mai performant din pădure. Vă promit. Și-acum,

să ne-amintim cuvintele bătrânului druid Marti, care ne-a fost vraci până la adânci bătrâneți: „Cel mai bun mod de a spune ceva este de a face acel lucru.” (*aplauze, urale*)

Vă propun ca în încheiere să facem o poză pentru istorie. (*iși scoate telefonul*) Ia te uită! Am format din greșeală un număr. Un număr de om? Asta ne mai lipsea! Companeros, cineva ne-a ascultat preț de cinci minute. (*proteste și fluierături*) V-am spus eu că se trage cu urechea din toate pozițiile. Fiți vigilenți. Pădurea sau moartea! Vom învinge! (*aplauze, ovații și urale. Raphael salută mulțimea, apoi, după ce aceasta pleacă, scoate din spatele tronului o pușcă cu lunetă și privește prin ea. Zâmbește satisfăcut*)

Bine-ai venit, iubirea mea. Știam c-ai să te-ntorci. Pe mine nu mă uită nimeni, niciodată. Inima mea tânjește după inima ta. Prea multă lume a vrut să mi te fure. Numai că așa ceva nu se va întâmpla, niciodată n-am să las să se întâmple asta, nimeni nu se va atinge de ea, nimeni nu se va-ndrăgosti de inima Larisei mele, destul am împărțit-o cu toți, erai a lor, erai mai mult a lor decât a mea, am greșit, trebuia să distrug, nu să salvez toată pădurea asta blestemată, până la ultimul

fir de iarbă, am lăsat luminișul pentru că tu mi-ai spus că acolo va fi colțul nostru de paradis, locul unde inimile noastre se vor întâlni după moarte, acum cineva a intrat cu picioarele în paradisul nostru, dar îți promit, iubito, că-n noaptea asta va ieși cu ele înainte.

Raphael își fixează arma pe umăr și privește prin lunetă. Așteaptă cu degetul pe trăgaci.

NOUĂ

Arhitectul e în continuare cu telefonul lipit de ureche. Stă așezat pe marginea patului, cu capul sprijinit în mâini. E o statuie a dezolării și neputinței. În cele din urmă închide telefonul, se ridică, scoate o hartă dintr-un sertar, o desfăce și o întinde pe masă. Dintr-un alt sertar scoate un compas și un echer cu care măsoară ceva pe hartă. Se uită cu luneta pe fereastră, apoi se întoarce și măsoară din nou. Deschide din nou unul din sertare, scoate de-acolo un marker și hașurează o porțiune de pe hartă. După ce termină de hașurat își deschide o conservă de mazăre, pe care o mănâncă privind când spre hartă, când spre fereastră. Termină de mâncat, își aprinde o țigară, apoi încă una și încă una, și-ncă una. Așează cele patru țigări pe marginea mesei, în cele patru puncte cardinale. Va fuma din ele pe rând. Deschide dulapul și scoate de-acolo câteva tuburi negre. Le deșurubează pe

rând, scoțând din ele planuri și schițe, pe care le aruncă pe jos. Din ultimul tub scoate câteva bucăți de metal, pe care începe să le asambleze. În tot acest timp fumează din cele patru țigări și din când în când se ridică pentru a se uita cu luneta pe fereastră. După ce termină de asamblat, arhitectul ține în mâini o armă de vânătoare, identică cu cea a lui Raphael. Îi adaugă și luneta, nu înainte de a-i șterge lentila. Scoate dintr-un sertar o cutie cu cartușe pe care o golește pe pat. Bagă două cartușe pe țeavă. Se uită prin luneta armei pe hartă și apoi pe fereastră. Se întoarce la hartă și mai hașurează ceva. Se duce la fereastră și se așează pe un scaun cu spătarul întors invers. Apoi își fixează arma pe umăr și privește prin lunetă. Așteaptă cu degetul pe trăgaci.

ZECE

Bărbatul și femeia stau pe un trunchi de copac, spate în spate, pe malul iazului. Bărbatul aruncă cu pietricele în apă. La un moment dat, pietricelele încep să-i vină înapoi.

BĂRBATUL: Ai văzut? Pietricelele se întorc la mine. Păcat că nu te uiți. E ca un ecou. Formidabil! Ce fraier am fost că n-am luat camera de filmat cu mine!

FEMEIA: Eu zic să te potolești. Am visat că-n iazul ăsta trăiesc tot felul de lighioane. Să nu ne trezim și noi cu vreo una. Mai e ness?

BĂRBATUL: Cu Nessie? N-am eu norocul ăsta. Ce zici? Mai stăm?

FEMEIA: Cât e ceasul?

BĂRBATUL: Aproape opt. Peste-o oră se-ntu-necă. *(continuă să arunce cu pietricele)*

FEMEIA: Cum vrei tu. Te-am rugat să încetezi. Parcă mi le-arunci în cap.

BĂRBATUL: Chiar te deranjează? Hai, încearcă și tu. Ai să vezi, e super-distractiv. Uite, avem și nisip. *(aruncă în iaz o mână de nisip)*

FEMEIA (*se întoarce spre iaz, frecându-se la ochi*): Ce faci? Mi-ai dat în ochi!

BĂRBATUL: Nu-i adevărat!

FEMEIA: Ba da, mi-ai dat cu nisip în ochi!

BĂRBATUL: Ești culmea! Spui asta ca să-mi strici mie distracția.

FEMEIA: Ce să zic! Halal distracție! Dă-mi termosul cu apă.

BĂRBATUL: Lasă că-ți torn eu. (*îi toarnă apă din termos în palme*) Nu pricep ce s-a întâmplat cu nisipul. Știu sigur că l-am aruncat în apă.

FEMEIA: Eu sunt de vină. Țineam ochii deschiși și mă gândeam la el.

BĂRBATUL: La cine?

FEMEIA: La Nessie. (*râde*)

BĂRBATUL: Îți vine și ție să râzi.

FEMEIA: Ce-ai vrea să fac?

BĂRBATUL: Nu știu. Am auzit undeva că lacrimile dizolvă nisipul.

FEMEIA: Vorbești serios? Chiar vrei să plâng? Să știi că nu e mare lucru, chiar dacă sunt femeie.

BĂRBATUL: Asta mi-a plăcut.

FEMEIA: Înseamnă că nu te-ai prins.

BĂRBATUL (*sărutând-o pe ochi*): Acum e mai bine?

FEMEIA: Mult mai bine. Acum nu te mai văd de loc. Ce faci cu telefonul?

BĂRBATUL: Mi-am amintit de numărul ăla.

FEMEIA: Îți faci prea multe probleme. Eu am și uitat.

BĂRBATUL: Sper c-a uitat și el. Mă-ntreb cine putea fi.

FEMEIA: Sună-l și invită-l la o cafea.

BĂRBATUL: Ar fi o idee.

FEMEIA: E o idee. Hai, sună-l. Mai e cafea?

BĂRBATUL: Cine are-un număr ca ăsta nu bea cafea din termos. Poate la nisip.

FEMEIA: Da, la nisipul din ochii mei. Crezi că e terorist arab?

BĂRBATUL: De ce arab?

FEMEIA: Puneam și eu cap la cap niște indicii: prefix exotic, nisip, cafea, răbdare...

BĂRBATUL: Sună !

FEMEIA: Îl aud.

BĂRBATUL: Ce fac?

FEMEIA: Nu știu. Răspunde. Stai! Ce număr e?

BĂRBATUL: Nu e ăla. Răspund?

FEMEIA: Răspunde-odată!

BĂRBATUL: Alo! Alo! Alo! Vorbiți, vă rog!
Alo!

FEMEIA: Iar nu e nimeni?

BĂRBATUL: Ba e, dar nu vrea să vorbească.

FEMEIA: Dă-mi-l mie.

BĂRBATUL: Taci o clipă! E unul care ține un discurs.

FEMEIA: Și eu vreau!

BĂRBATUL: Stai! E tare tipul. Cred că e de la vreun partid. Combate bine. Ține. Vezi să nu-l închizi.

FEMEIA (*după ce ascultă câteva zeci de secunde își schimbă fizionomia și se așează*):
Nu mai vreau.

BĂRBATUL: S-a-ntâmpnat ceva?

FEMEIA: Nu sunt sigură. Mi s-a părut că tipul ăla vorbea despre mine.

BĂRBATUL: Cum adică, despre tine?

FEMEIA: Vorbea despre inima mea.

BĂRBATUL (*se uită la telefon*): Ai închis. Nu trebuia să-nchizi.

FEMEIA: Vorbea despre inima mea înainte să fie a mea.

BĂRBATUL: Nu cumva era doctorul? O fi la vreun congres de cardiologie.

FEMEIA: Spunea că inima mea a locuit aici.

BĂRBATUL: Unde, aici?

FEMEIA: Aici, în luminișul ăsta, unde tu mi-ai dat cu nisip în ochi.

BĂRBATUL: Ok, așează-te aici și bea o gură de apă. Ne liniștim, da?

FEMEIA: Spunea că inima mea a fost a unei nimfe, care locuia aici, în pădure.

BĂRBATUL: Inima ta a fost a soției unui arhitect. Chiar tu mi-ai spus asta. Soția arhitectului a murit într-un accident, iar inima ei a devenit inima ta printr-un transplant de rutină.

FEMEIA: De rutină? Înseamnă c-am mai avut nisip în ochi.

BĂRBATUL: Am spus de rutină. Ce e cu tine?

FEMEIA: Eu cred că e adevărat ce se spune.

BĂRBATUL: Sigur că e-adevărat.

FEMEIA: Am simțit asta de când am visat locul ăsta pentru prima dată. Acum știu. Și eu am locuit aici. Astăzi m-am întors acasă.

BĂRBATUL: Așa e, o să ne-ntoarcem acasă, o să dormim, o să uităm și totul va fi bine.

FEMEIA: Dacă dormim, n-o să uităm niciodată. Tu știi unde să te-ascunzi?

BĂRBATUL: De ce să m-ascund?

FEMEIA: Eu știu. Vino cu mine.

BĂRBATUL: Nu merg nicăieri.

FEMEIA: Grăbește-te! Trebuie să ne-ascundem!

BĂRBATUL: O să ne-ascundem acasă. *(o ia de mână)*

Se aude un foc de armă. Bărbatul se prăbușește rănit la picior.

BĂRBATUL: Culcat! Culcat, n-auzi! Întinde-te pe burtă.

FEMEIA: Ți-am spus că trebuia să ne-ascundem.

BĂRBATUL: Termină! Mamă, ce ustură! Sper că nu mi-a nimerit vreo arteră.

FEMEIA: Cine-ar putea să fie?

BĂRBATUL: Habar n-am. Poate niște vânători. Vreun glonte rătăcit. (*încearcă să se ridice, dar un glonte îi șuieră pe deasupra capului*)

FEMEIA: Sunt vânători? Pe cine vânează?

BĂRBATUL: Pe noi. Nu te mișca și nu vorbi. Când îți fac semn, te rostogolești până la copacul ăla.

Bărbatul ridică rucsacul deasupra capului. Se aude încă un foc de armă.

BĂRBATUL: Acum!

Cei doi se rostogolesc în spatele unui copac. Bărbatul își scoate cureaua și își leagă piciorul, care sângerează.

FEMEIA: Te doare?

BĂRBATUL: Mă ustură puțin. Dă-mi telefonul.

FEMEIA: Ce vrei să faci?

BĂRBATUL: Să sun la 112. Tipul ori e dement ori se distrează cu noi.

FEMEIA: Eu sper că se distrează. Nu-mi plac demenții. Ai un mesaj.

BĂRBATUL: De la cine?

FEMEIA: Nu știu. E un număr ascuns.

BĂRBATUL: Ce vrea?

FEMEIA: BANG!

BĂRBATUL: Pofitim?

FEMEIA: BANG! Așa scrie-aici.

BĂRBATUL: Doar atât?

FEMEIA: N-ajunge?

BĂRBATUL (*după un moment de tăcere*):

Ziceai că știi o văgăună.

FEMEIA: Știu. E o grotă săpată-n stânca de lângă iaz. Când visam că eram mică, mă jucam acolo. E-o ascunzătoare secretă, dar pentru că tu ești iubitul meu, am să ți-o arăt. Ce bine-ar fi să se întunece acum. (*se întunecă brusc*) Yes!

UNSPREZECE

Arhitectul s-a retras de la fereastră și își curăță luneta cu o bucată de piele. Apoi își desface o conservă de mazăre și o mănâncă, în timp ce studiază harta și mai hașurează câte ceva pe ea. După ce termină de mâncat, își deschide o bere de ghimbir, din care bea trei înghițituri. Apoi fumează două țigări și se întinde în pat cu mâinile la ceafă. Privește imensul tablou făcut din frunze și iarbă, și care reproduce imaginea luminișului, cu iazul, copacii și stânca. Se ridică, îl curăță de câteva frunze uscate și smocuri de iarbă gălbuie, îl stropește cu un pulverizator, se dă câțiva pași înapoi și îl mai stropește o dată. Aceste gesturi vor fi intercalate în monologul care urmează.

ARHITECTUL: N-ar trebui să mă mai ocup cu asta, am făcut destul pentru el și n-am primit înapoi mai mult decât de la o pisică, nu poți să crești un tablou ca pe-un animal de casă, aștepți parcă mai mult decât de la o bucată de

blană, de la o prezență statică, electrostatică și ortostatică, îl mângâi cu vârful degetelor, îl uzi cu apă sărată, îl rotești după soare, și-apoi îl rogi să-ți arate ce e dincolo de blestemata aia de intrare în grotă, ascunzătoarea celor doi, locul unde luneta nu poate să vadă, dar el rămâne o „natură moartă de mâna omului”, așa cum scria pe spatele lui în ziua în care l-ai primit de la rudele Larisei, cadoul de nuntă pe care l-ai ridicat de la coletărie înainte de a părăsi starea civilă și a intra în starea febrilă a lunii de miere, miere de pădure, vorba Larisei, când va fi, cum va fi, ce va fi?, va fi numai a mea, femeia mea, fetița mea, mama, bunica, mătușa, verișoara, amanta mea, asta sperii, asta crezi că se va-ntâmpla de-a doua zi, numai că a doua zi nu vine-atât de repede, a doua zi nu e ceva consecutiv, a doua zi e ziua-n care te trezești și ea nu mai e lângă tine, privește pe geam, undeva, departe și tu știi încotro, nici nu e nevoie s-o mai întrebi, așa că a doua zi se amână pentru a treia zi, când ea te roagă să scoți tabloul din garaj și să-l atârni de perete, pe urmă citim amândoi instrucțiunile de folosire, căutăm prin casă un pulverizator și abia după ce vede tabloul și roind de apă se aruncă în brațele mele

ca-ntr-un iaz, în sfârșit facem dragoste, e perfect, cu excepția momentelor când dispare de lângă mine și se așează gânditoare în fața tabloului, dar asta nu durează decât câteva secunde și apare din nou, mirosind a iarbă și a conuri de brad, te obișnuiești și cu asta, psihiatrul meu m-a asigurat că toate femeile se refugiază imperceptibil, în timp ce fac dragoste, în fața unui tablou, important e să nu fie vreun portret, câtă vreme nu e ceva carnal e-n regulă, iarba, frunzele și conurile de brad nu dăunează grav căsniciei, mai bine natură moartă decât carne vie, mai bine Arcimboldo decât Rubens, dar eu am știut că din ziua aceea începusem s-o pierd, bucată cu bucată, celulă cu celulă, un singur lucru rămânea al meu, indiferent unde era, inima, inima ei de nimfă, Larisa era îndrăgostită de mine și pentru asta acceptase să se despartă de copacul ei și să se transforme în femeie, inima ei devenise iubita inimii mele. *(udă din nou tabloul, îl curăță de frunzele uscate, îi piaptână iarba)* Acum ar fi timpul să vorbești, ai putea să dai la o parte bolovanul de la intrare, n-o să dureze mult, o să-l nimeresc direct în frunte, nu trebuie decât să-mi arăți intrarea în peșteră, mai departe e

treaba mea, n-aș vrea ca lucrurile să se complice, ar fi păcat să ți se-ntâmple ceva, doamne, câte nu i se pot întâmpla unui tablou ca tine, ai putea să iei foc, să te usuci, să fii păscut, cosit, brumat, dezfrunzit, ronțait de lăcuste și omizi, arta în natură e trecătoare și în trecătoarea asta stăm la pândă și noi, lunetiștii, vânătorii de elită, gata să lichidăm orice intrus care-a venit să fure inimi de nimfă. Știu că nu vrei să mi-l dai, e normal să-l ascunzi, doar e de-al vostru, așteptam ca ea să-i spună pe nume, așa cum făcea Larisa în nopțile în care vorbea în somn, vroiam să fiu sigur că e el, speram ca ea să-l strige, ar fi fost atât de simplu, câteva silabe și totul s-ar fi terminat cu bine, Ra – fa – el, din pricina lui am pierdut-o pe Larisa, el e duhul rău care a pândit-o din ziua în care a plecat și s-a rugat la ploaie, la vânt și la furtună ca ea să se-ntoarcă, el e cel care-i bântuia visele, el a ademenit-o în pădure în seara accidentului, el i-a scormonit prin creier, el a deturnat apoi transplantul și tot el e cel care vrea acum să pună mâna pe inima ei! (*smulge frunze și iarbă din tablou*) Unde e? Unde e? Unde l-ai ascuns? Vorbește? Mortăciune! Ești o natură moartă și putrezită, asta ești! Numai că ce

vreți voi nu se va întâmpla niciodată, niciodată n-am să las să se întâmple asta, nimeni nu se va atinge de ea, nimeni nu se va-ndrăgosti de inima Larisei mele, destul am împărțit-o cu toată lumea, erai a lor, erai mai mult a lor decât a mea, am greșit, trebuia să distrug, nu să salvez toată pădurea asta blestemată și s-o lipesc de zidurile orașului, până la ultimul fir de iarbă, am lăsat luminișul pentru că tu mi-ai spus că acolo va fi colțul nostru de paradis, locul unde inimile noastre se vor întâlni după moarte, acum cineva a intrat cu picioarele în paradisul nostru, dar îți promit, iubito, că-n noaptea asta va ieși cu ele înainte.

Ia arma și se așează la fereastră, în poziție de tragere.

DOISPREZECE

Bărbatul și femeia stau ascunși în grotă din stâncă.

FEMEIA: Te doare?

BĂRBATUL: Dacă nu mă mișc, nu mă doare.

FEMEIA: Încearcă să nu te mai miști.

BĂRBATUL: Cred că asta vrea și el.

FEMEIA: Adică.

BĂRBATUL: Nimic. Încercam să glumesc.

Dă-mi o gură de apă.

FEMEIA: Nu mai e apă. Ai băut-o pe toată.

BĂRBATUL: Fir-ar să fie! Mi-e sete.

FEMEIA: Normal că ți-e sete. Ai făcut febră.

Deschide gura.

BĂRBATUL: Ce-i asta?

FEMEIA: O pietricică.

BĂRBATUL: Nu mi-e foame. Mi-e sete.

FEMEIA: Bag-o-n gură și suge-o.

BĂRBATUL: S-o sug?

FEMEIA: Ca pe-o bomboană. Se va forma salivă. Saliva taie setea.

BĂRBATUL: De unde știi?

FEMEIA: Am visat. Ți-am spus că după transplant visez câte ceva ciudat în fiecare noapte. De exemplu, tu știi ce să faci ca să nu te-neci în excursie?

BĂRBATUL: Nu știi. Nu-nghit pietricica?

FEMEIA: Nu. Ca să nu te-neci în excursie, îți umpli buzunarele cu peturi.

BĂRBATUL: Cu ce?

FEMEIA: Cu recipiente goale de plastic. Găsești destule pe malul apelor. Fiind goale, peturile plutesc, și tu odată cu ele.

BĂRBATUL: Ai visat tu asta?

FEMEIA: Asta și-ncă multe altele. În carnețelul ăsta le-am notat pe toate. Dacă vrei, îți dau să te uiți.

BĂRBATUL (*citind*): Extinderea mâinii eterice, neutralizarea elementului foc, vizitarea regatului ondinelor și tritonilor, cum să devii invizibil...

FEMEIA: Invizibilă. Nu se referă la bărbați.

BĂRBATUL: Păcat. Începusem să sper.

FEMEIA: Ce e?

BĂRBATUL: Mă doare de mă cac pe mine.

FEMEIA (*consultând carnețelul*): Gândește-te la culoarea galben. Încearcă s-o vizualizezi.

BĂRBATUL: Crezi c-o să meargă?

FEMEIA: Ce-ai de pierdut?

BĂRBATUL (*după o vreme*): Nu pot. Îmi iese mereu albastru.

FEMEIA: E bine și albastru. Ar fi fost și mai bine dacă te-ar fi împușcat în stomac. Aici scrie că albastrul e bun la stomac. Pentru picior e mai bun galbenul.

BĂRBATUL: Eu îl sun.

FEMEIA: Pe cine vrei să suni?

BĂRBATUL: Pe lunetist. Îl sun și-i spun că mă predau. Îi dau cât cere.

FEMEIA: Poate nu vrea bani.

BĂRBATUL: Toți vor bani. (*îl sună*) Vrăjitoarea nu răspunde. Mi-a intrat căsuța de turtă dulce.

FEMEIA: Lasă-i un mesaj.

BĂRBATUL: Nu pot. Nu știu ce să-i spun. Dacă răspundea era cu totul altceva. Așa, am impresia că vorbesc prin lunetă și el mă privește exact între ochi.

FEMEIA: Atunci scrie-i. Dacă butonezi, n-o să-ți tremure vocea.

BĂRBATUL: O să-i scriu. Chiar acum o să-i scriu. Cum să-i scriu?

FEMEIA: Pinot gris.

BĂRBATUL: Poftim?

FEMEIA: Pinot gris. Era expresia preferată a tatii. Adică rece și sec. Fără sentimentalisme. Nu pare să fie genul.

BĂRBATUL: Cât să-i ofer?

FEMEIA: Depinde.

BĂRBATUL: Depinde de ce?

FEMEIA: De numărul și calitatea țintelor. Mă vrea pe mine, pe tine, sau pe-amândoi?

BĂRBATUL: Și-atunci?

FEMEIA: Propune-i târgul, dar lasă-l pe el să ceară. Fă-l să creadă că el conduce jocul.

BĂRBATUL: Și când colo, chiar așa e. Gata. L-am trimis. Crezi c-o să-mi răspundă? (*se aude un foc de armă*)

FEMEIA: Țasta a fost pentru tine. Acum o să sune. (*telefonul sună. Bărbatul răspunde*)

BĂRBATUL: Da. Poftim? Nu-nțeleg. Bine, dar eu sunt...da, e-aici, imediat. (*îi dă telefonul Femeii*) Cred că te-ai înșelat. Pe tine te vrea.

FEMEIA: N-am chef de discuții.

BĂRBATUL: Spune-i și lui. O să se bucure.

FEMEIA (*luînd telefonul și îndepărtându-se*): Alo! Da! Serios? Nu cred. Cred că tu ai o problemă. N-am de ce să te-ascult. Nu discut cu infractorii. Eu? Eu!? Tu ai tras cu arma-n mine... ai tras cu arma-n mine... n-are importanță... e logodnicul meu, câtă vreme... câtă vreme suntem împreună ai tras cu arma în mine, căcat cu ochi ce ești, doar nu eu, crezi că mă sperii?, ce-am avut?, ce-am avut

acum două luni?, ce treabă ai tu cu ce-am făcut eu acum două luni?, și?, ce-am eu de-mpărțit cu ea? (*pauză*) înțeleg, înțeleg, da, înțeleg, și ce vină are el pentru toate astea?, n-are importanță, da, e logodnicul meu, cum îl cheamă? nu știu, e treaba lui cum îl cheamă, da, îl iubesc, care-i problema ta? repet, ce vină are el pentru ce s-a-ntâmplat atunci? dacă-l împart? nu, nu-l împart cu nimeni, nu, tu amesteci îngrozitor de tare lucrurile, nu, eu cred că nu-i același lucru, poftim? și crezi c-a fost alegerea mea? e josnic să spui asta, chiar e o mizerie, nu, nu mă cunoștea, ești mulțumit? da, ascult, ce rugămintă? ce să fac? acum? chiar vrei să fac asta?, ok, nu e nevoie să-mi explici, am înțeles (*iși desface cămașa*), la urma urmei, câtă vreme nu le-auzim doar noi, bătăile inimii sunt un bun al întregului popor, (*iși lipește telefonul mobil de partea stângă a pieptului*) o recunoști? nu s-a schimbat nimic, nu-i așa?, acum ești mulțumit? alo, mai ești acolo? poftim? nu cred, nu cred c-ai spus asta, e o nebunie, te implor, nu fă asta, te implor, alo, alo! nu închide! Alo! Boule! (*se întoarce plângând*)

BĂRBATUL: Liniștește-te! Ce s-a-ntâmplat?

FEMEIA: Nimic. Poți să umbli? Trebuie s-o ștergem de-aici.

BĂRBATUL: Cine era? Ce vroia de la tine? Căuta pe cineva?

FEMEIA: O inimă. O inimă care acum e-aici, la mine-n piept. Iar tu, ghinionistule, te-ai îndrăgostit tocmai de ea.

BĂRBATUL: Ce-nseamnă toată nebunia asta?

FEMEIA: Înseamnă că mai mulți bărbați iubesc aceeași inimă. Și pentru ea, la miezul nopții, unul din ei va trebui să moară. Oare cine? E-o cimilitură veche. Cred c-am visat-o și pe asta.

BĂRBATUL (*iși aprinde o țigară. Moment de tăcere*): Cât mai avem?

FEMEIA: O jumătate de oră. Peste o jumătate de oră lunetistul va veni aici să te omoare. Ce-ai de gând să faci?

BĂRBATUL: O să pun capcane. O să mă lupt cu el. De ce te uiți așa? Ai o idee mai bună?

FEMEIA: S-ar putea. Așteaptă-mă aici.

BĂRBATUL: Unde te duci? Nu mă lăsa singur!

FEMEIA: Aici nu ești niciodată singur. Stai liniștit. Mă-ntorc imediat.

TREISPREZECE

Arhitectul își încarcă arma, își curăță luneta, se uită pe hartă, își deschide o conservă, o bere, fumează, își ia pulsul. La un moment dat, apa de la chiuvetă începe să curgă singură. Arhitectul se ridică și închide robinetul. Urmează becul care se stinge și se aprinde. Ușa dulapului se deschide și se închide. Arhitectul își armează pușca. Un picior uriaș de insectă intră pe fereastră, apoi iese. În cabană începe să bată vântul. Frunzele din tablou încep să zboare prin cameră. Apoi, brusc, liniște. Și dintr-o dată se pornesc toate: apa, becul, dulapul, fereastra, vântul.

ARHITECTUL: Raphael! Știu că tu ești! Arată-te, vrăjitorule! Hai, ca-ntr-o bărbăți! Sau ai rămas fără cohones? *(se aud trei bătăi în ușă)*
Intră!

În încăperea intră cele trei duhuri, care controlează încăperea, o verifică cu

detectoarele de mină și apoi ies. Intră Raphael, trăgând dintr-o havană. Pe umăr poartă o armă cu lunetă, identică cu cea a arhitectului.

ARHITECTUL: Ce intrare de căcat. Chiar nu m-așteptam din partea ta.

RAPHAEL: Depinde de gusturi.

ARHITECTUL: Care gusturi?

RAPHAEL: Cine are gusturi de căcat, i se pare de căcat tot ce nu e de căcat.

ARHITECTUL: Căcat! Apropos, ce dracu pute-așa?

RAPHAEL: Totul. E-un vechi obicei omenesc. Să-ți pută tot. Când n-ai pus laba pe nimic în viață, îți pute totul. Totul, cu excepția ta, desigur.

ARHITECTUL: Mă lași? Ce, crezi că eu nu pot să vorbesc așa? Ești Raphael, nu? (*adulmecă*)
Revin: ce dracu' pute-așa?

RAPHAEL (*arătându-i trabucul*): Poate ăsta. În ultima vreme le primesc cam mucegăite. (*oftează*) Insula e tot mai departe.

ARHITECTUL (*miroase trabucul*): Știi a ce miroase?

RAPHAEL: Spune-mi tu. Văd că te pasionează.

ARHITECTUL: A pișat.

RAPHAEL: Imposibil.

ARCHITECTUL: Căcat!

RAPHAEL: Hotărăște-te odată.

ARCHITECTUL: Chiar nu pricepi? Cineva se
pișă la greu pe havanele tale.

RAPHAEL: La propriu?

ARCHITECTUL: La greu.

*Raphael scoate de prin buzunare o
mulțime de trabucuri pe care le miroase.*

ARCHITECTUL: Te-ai lămurit? Este sau nu este?

RAPHAEL: Este. Este o problemă cu PH-ul.

ARCHITECTUL: Ce e cu PH-ul?

RAPHAEL: PH-ul uman. E prea acid. Vreau să
spun, urina. Urina de om e acidă. Asta
explică mirosul și gustul de mucegai.
Înțelegi?

ARCHITECTUL: Dezvoltă. Dacă tot ai venit aici,
avem tot timpul.

RAPHAEL: Spre deosebire de noi, oamenii sunt
mai acizi. Cauzele sunt multiple, începând cu
alimentația și terminând cu lecturile. Noi
suntem bazici, ceea ce ne permite...

ARCHITECTUL: ... să vă pișați pe havana, fără
să-i stricați aroma și gustul. Gata, am
priceput tot! Tot, în afară de-un lucru. Când
spui noi, la cine te gândești?

RAPHAEL: Tu mă-ntrebi asta?

ARCHITECTUL: De ce să nu te-ntreb?

RAPHAEL: Ar fi trebuit să știi cine suntem.

ARCHITECTUL: Să zicem c-am uitat. A uita e omenesc, nu-i așa?

RAPHAEL: Eu, oamenii mei, popoarele pădurii, Larisa, fosta ta soție. Bănuiesc că asta vroiai s-auzi.

ARCHITECTUL: Nu prea, dar dacă tot ai spus-o, hai să lămurim lucrurile. Larisa a fost soția mea, a trăit în oraș, printre oameni, în casa mea de om, în patul meu de om, iubea un om și, apropo, când i-o trăgeam nu-i creșteau aripi sau antene, avea prieteni oameni, mânca mâncare de om și tot ca un om a și murit, strivită de-un copac în blestemata voastră de pădure. Iar inima ei tot la un om s-a dus. Așa că nu-ncerca să m-aburești.

RAPHAEL: Nu e vorba de asta. Tu nu știi încă multe lucruri.

ARCHITECTUL: O, nu știi multe! Așa e, sunt doar un om, cât aș putea să știu? Un singur lucru vreau să afl: chiar dacă a durut-o, Larisa a vrut să uite locul ăsta și mai ales pe tine. Pe tine, care-o bântuiai în somn, chemând-o să se-ntoarcă. De ce n-ai lăsat-o să trăiască cu mine? Erai gelos, nu-i așa, satir bătrân?

RAPHAEL: Era fiica mea.

ARCHITECTUL: Fiica ta?! Larisa era fiica ta! Dumnezeu! Și crezi că asta schimbă cu ceva lucrurile? Crezi că i-ai vrut binele? Acum două luni ai reușit s-o convingi să se-ntoarcă. Și-acum e moartă. Tu ai ucis-o, Raphael. Acum ești fericit?

RAPHAEL: Și ce-ai să faci acum? O să mă-mpuști? Bănuiesc că pe mine n-ai să mă nimerești doar în picior.

ARCHITECTUL: A, deci ești la curent. Și eu care-am crezut că frumosul din pădurea adormită erai tu. Cu-atât mai bine, m-ai scutit de niște explicații.

RAPHAEL: Te-nșeli, dragă ginere. Și-acum ar fi bine să m-ascuți până la capăt.

ARCHITECTUL: N-am timp și nici dispoziție. Acum am altceva de făcut. (*își încarcă arma și se-ndreaptă spre ușă*) Nimeni nu se-atinge de ea. Nimeni nu se îndrăgostește de inima Larisei! Și nu-mi mai spune ginere! Dă-te la o parte sau te găuresc.

RAPHAEL: Încearcă.

Arhitectul duce arma la ochi. În acel moment, pușca îi e smulsă din mâini, se ridică în aer și dispare pe fereastra deschisă.

ARCHITECTUL: Ce-a fost asta?

RAPHAEL: Turbulențe. Așa e vara la pădure.

ARCHITECTUL: Te avertizez că ai încălcat o proprietate privată. Unde mi-e arma? Am dat pe ea o grămadă de bani. Dacă-mi zgâriați luneta vă dau foc la vreascuri.

RAPHAEL: N-ai decât. Suntem ignifugați și-asigurați. Pușca ai s-o primești înapoi dacă dezlegi o ghicitoare. Dar asta numai la sfârșit.

ARCHITECTUL: La sfârșit? Crezi că noi doi vom ajunge la vreun sfârșit?

RAPHAEL: Toate poveștile au un sfârșit. Important e să fie cu happy-end.

ARCHITECTUL: Fiica ta a murit aici, în pădurea voastră. Și-asta a fost tot un happy-end?

RAPHAEL: Într-un fel, da. De obicei, nimfele de copac mor mult mai tinere. Se-ntâmplă rar să prindă suta.

ARCHITECTUL: Mai scutește-mă! Ce legătură are moartea Larisei cu afacerile tale forestiere?

RAPHAEL: Ar fi trebuit să știi. Și poate că acum ar fi fost și ea aici. Dar înainte de a-ți răspunde vreau să aflî câteva ceva despre afacerile mele... forestiere. Astăzi s-au împlinit cincizeci de ani de când trăiesc în pădurea asta. Motivele pentru care am venit și pentru care am rămas aici, mă privesc

personal și nu fac obiectul acestei discuții. Pentru tine însă, am să fac o excepție. După ce-am ratat un proiect într-o junglă din Bolivia, am hotărât să mă retrag în pădurile Europei și să-ncep o viață nouă. Faptul că sunt doctor în medicină a contat enorm în acceptarea mea aici ca lider maximo. Am vrut să fiu un medic revoluționar și cred că în privința asta n-am înșelat pe nimeni. Secretul e să-ți pese de tot ce e-n jurul tău. *(se apropie de tablou și-l mângâie)* Să-ți pară rău și dup-un fir de iarbă, care moare. Nenorocirea e că voi, oamenii, ați început de la o vreme să nu mai simțiți lipsa nimănui. Într-o bună zi lumea o să dispară și voi o să aflați asta de la televizor. Când am venit aici, am crezut c-am nimerit într-un vis urât. Trecuseră deja câteva sute de ani de când mâna omului își băgase adânc piciorul și aici. Frumoasele popoare ale pădurii fuseseră reduse la o masă amorfă de ființe schiloade, monstruoase, înfometate și sălbăticate. Rând pe rând, cei de-aici erau răpiți, duși la oraș și obligați să presteze cele mai înjositoare munci. Femeile pădurii erau silite să se prostitueze și-apoi erau trimise înapoi sub numele de nimfe, copiii lor erau opriți din

creștere și deveneau piticii de la circ, locuitoarele apelor fuseseră transformate în spălătorese de rufe și acvarii și-apoi numite naiade, ondine și sirene, minerii deveneau ciclopi, înfometatii zombii, iar cei mai buni atleti de-aici erau trimiși la wrestling și-apoi înapoiați sub numele de trolci. Degeaba a-ncercat bietul Shakespeare să explice lumii că totul era o mare minciună. Apariția literaturii fantasy a dat pădurii lovitura de grație. Cum să te pui cu Tolkien, Pratchett, Rowling și compania? Cam pe-atunci am apărut eu. I-am adunat pe toți în luminiș, i-am vindecat de boli, i-am hrănit, i-am îmbrăcat, i-am educat, i-am învățat să respecte și să iubească. Trăiau din nou în armonie, ca pe vremuri. Cam pe-atunci ai apărut tu. Tu și proiectele tale distructive.

ARHITECTUL: Distructive? Să știi că te-am ascultat cu greu, pentru că pe alocuri băteau pădurile cu grație. Eu n-am făcut decât să aplic hotărârea unui consiliu local dintr-un oraș aflat în plină expansiune. Ce-ai fi vrut să faci?

RAPHAEL: Trebuia să te opui! Să lupți cu ei! Erai și tu legat de locul ăsta.

ARCHITECTUL: Să lupt? Pentru cine să lupt?
Pentru pădurea care mi-a ucis soția?

RAPHAEL: Adineaori m-ai întrebat ce legătură e între moartea Larisei și povestea nimfelor de copac. Știai că Larisa era o nimfă de copac?

ARCHITECTUL: Știam. Și ce-i cu asta?

RAPHAEL: Și n-ai dorit să afli mai multe despre ea?

ARCHITECTUL: Deloc. Pentru mine, pădurea și trecutul ei de nimfă era un capitol îngropat.

RAPHAEL: Și-atunci, decât să afli mai multe, ai preferat s-o-ngropi și pe ea, odată cu trecutul.

ARCHITECTUL: Ce vrei să spui?

RAPHAEL: E-adevărat că Larisa a-ncercat să-ți vorbească de mai multe ori despre copacul în care trăise până să te cunoască și tu ai respins-o de fiecare dată?

ARCHITECTUL: Așa e. La ce bun să vorbim despre viața în copaci. Doar nu mă însurasem c-o maimuță.

RAPHAEL: E-adevărat, Larisa nu era o maimuță, deși n-ar fi fost nimic rușinos în asta. Larisa era o nimfă de copac. Iar nimfele de copac își dau ultima suflare odată cu copacul lor. Simultan, concomitent și-n același timp și spațiu.

ARCHITECTUL: Nu-i adevărat! Ce aberație!
Chiar crezi că poți scăpa mințind în halul
ăsta?

RAPHAEL: Să scap? Eu pot să scap oricând, fie
că mint sau nu. Sunt duh profesionist și nu
mă poate prinde nimeni. De-aceea noi,
duhurile, n-am mințit pe nimeni, niciodată.
Dar tu, biet muritor, cum vei scăpa oare de
gândul că Larisa a murit din pricina orbirii
tale?

ARCHITECTUL: Scutește-mă de retorica asta de
doi lei. Copacul ăla a căzut din pricina
furtunii. Toată lumea știe.

RAPHAEL: Acum două luni asta știam și noi.
Numai că vuietul de furtună nu prea seamănă
cu cel de drujbă.

ARCHITECTUL: De drujbă?

RAPHAEL: Așa cum ai auzit. Copacul Larisei a
fost doborât în noaptea aceea de echipa de
tăietori ai consiliului local.

ARCHITECTUL: Se poate, dar nu i-am trimis eu.
A fost decizia celorlalți.

RAPHAEL: Iar tu nu te-ai opus. Ai ales să te
abții de la vot.

ARCHITECTUL: De unde știi?

RAPHAEL: Iar uiți că suntem duhuri și că nimic
din ce e omenesc nu ne e străin. Nici măcar

spitalul unde acum două luni a avut loc un transplant de inimă.

ARHITECTUL: Un transplant? Dumnezeu! Transplantul cu inima Larisei. Deci voi ați fost! Voi ați înlocuit bărbatul cu femeia! Ați nesocotit hotărârea mea! Ați făcut trafic de organe! Așa ceva nu se prescrie nici măcar la duhuri. Pușcăria vă mănâncă! Unde mai pui că în curând o să aveți pe conștiință viața unui om. Am să-i tai excursionistului gâtul și fără lunetă. Nimeni nu se-atinge de ea. Nimeni nu se-ndrăgostește de inima Larisei mele!

RAPHAEL: Nici măcar tu?

ARHITECTUL: Eu? Ia stai! M-a mai întrebat asta cineva.

RAPHAEL: Și ai răspuns că nu e decât o glumă proastă.

ARHITECTUL: Exact. Mi-am amintit. Era chirurgul de la spital. Să nu-mi spui că tu...

RAPHAEL: Ei nu, nici chiar așa. E-adevărat că suntem peste tot, dar nu putem fi pretutindeni. Să zicem că doctorul acela era... un prieten?

ARHITECTUL: Prieten? Înainte să-i povestești toate astea judecătorului, spune-mi și mie de ce i-ați dat inima Larisei unei femei.

RAPHAEL: Pentru că o inimă de nimfă nu poate trăi în pieptul unui bărbat. Și mai ales, nu poate trăi fără să iubească.

ARHITECTUL: Asta văd și eu. Numai că Larisa și-a dăruit inima ei inimii mele. Pricеpi? Nu poate fi a altcuiva. Și nici n-are să fie! Dă-mi pușca! Dă-mi pușca, n-auzi? *(vrea să ia un cuțit de pe masă, dar acesta începe să se miște)*

RAPHAEL: Stai jos și-ascultă-mă. Trebuie să știi că, indiferent de ce s-a-ntâmplat între noi, pădurea îți va fi mereu recunoscătoare pentru că i-ai păstrat memoria pe zidurile clădirilor și înăuntrul lor. Așa ceva nu se uită niciodată.

ARHITECTUL: Mi se rupe! Am făcut-o pentru Larisa, nu pentru voi. Să vă între bine-n căpățâna aia de lemn!

RAPHAEL: Pentru noi ai făcut altceva. Datorită ție s-a născut un plan care va salva pădurea și pe cei care trăiesc în ea.

ARHITECTUL: Vă privește. Eu m-am retras din toate funcțiile. Nu-mi mai doresc decât ca visul Larisei să se-mplinească și inimile noastre să se-ntâlnească acolo, pe malul iazului, în micul nostru colț de paradis.

RAPHAEL: Despre asta vroiam să-ți vorbesc și eu. Am să-ți fac o ofertă pe care n-o vei putea refuza.

PAISTREZECE

Bărbatul și femeia stau, unul lângă altul, în peșteră. Lângă ei e o lanternă aprinsă. Bărbatul se simte destul de rău, are dureri și febră foarte mare.

BĂRBATUL: Raphael? Țsta e numele lui adevărat? Nu mă minți?

FEMEIA: Nu te mint. I-am povestit tot și mi-a promis că-ncearcă să m-ajute.

BĂRBATUL: Ți-a promis că-ncearcă? Vezi, asta deja nu sună prea bine. E ca și când ai spune: „sunt convins că aș putea”, sau „cred că sunt sigur”.

FEMEIA: Mă rog, n-a spus chiar așa. Important e că vrea să ne-ajute.

BĂRBATUL: Măcar nu trage și el în noi. Mi s-a părut că asta vroiai să spui.

FEMEIA: Nu, nu asta vroiam să spun.

BĂRBATUL: Te-ai gândit vreodată cum arătăm noi doi văzuți prin lunetă?

FEMEIA: Cam înghesuiți.

BĂRBATUL: Exact. De asta lunetistul m-a ales numai pe mine. Tu n-ai mai încăput. Partea

proastă e că, văzută prin lunetă, orice ființă devine-o țintă. Cruciulița aia din mijlocul lentilei te transformă instantaneu într-un vânat. Ce zici, mi-ar sta mai bine cu blană sau cu pene?

FEMEIA: Ar trebui să te odihnești puțin. Iar ai făcut febră.

BĂRBATUL: Trebuia să fac și eu ceva, nu crezi? Nu mi-ai răspuns: cu pene sau cu blană? Sau poate cu solzi, așa ca prietenii tăi din iaz.

FEMEIA: Cred că e bine așa cum ești. Câte puțin din fiecare. (*râd amândoi*)

BĂRBATUL: Auzi, ce-ar fi dacă i-aș scrie lunetistului că eu nu sunt îndrăgostit de inima ta, ci de cu totul altceva?

FEMEIA: Cum ar fi?

BĂRBATUL: Nu știu. Alege tu ceva.

FEMEIA: Puntea lui Varolio. E bine?

BĂRBATUL: Chestia asta se poate transplanta?

FEMEIA: Mă tem că nu. Din câte știu e undeva în creier.

BĂRBATUL: Perfect. Ce nu se poate înlocui e numai al meu. Cred că l-am putea convinge să mă grațieze. Ce zici?

FEMEIA: Nu știu. Sunt neliniștită la gândul că un bărbat s-ar putea îndrăgosti măcar de-o bucată din creierul meu.

BĂRBATUL: Auzi, n-ai putea să mă iubești și altfel? Trebuie neapărat așa, din inimă?

FEMEIA (*sărutându-l*): Altfel nu știu. (*îi pune mâna pe frunte*) Arzi. Uite, ți-am adus apă. Am uitat să-ți spun, când am ieșit m-am oprit pe malul iazului. Se făcuse deja întuneric și nu m-a văzut nimeni. Îți place?

BĂRBATUL: Îmi amintește de tine.

FEMEIA: Înseamnă că e bună. Orice apă are gustul celui care ți-o aduce. Acum dormi. Eu o să stau de veghe. De la cafeaua aia să știi că nu mi-e somn deloc.

BĂRBATUL: Mă bucur. Dacă apare lunetistul, să mă trezești. Nu vreau să mor în somn. Am auzit că dacă mori în somn nu mai auzi trâmbița îngerului. Apropos, știi cum îl cheamă pe arhanghelul vindecător?

FEMEIA: Cum?

BĂRBATUL: Tot Raphael. Îți vine să crezi? Am citit undeva că e-nnebunit după parfumul de iasomie. Sper să-l visez în noaptea asta... (*adoarme*)

Femeia îl acoperă cu o haină și se ghemuiește la intrarea în peșteră.

*Încet-încet, sub lumina lunii pline,
pădurea începe să se anime.*

*Făpturi ciudate aduc în luminiș panouri,
țevi, oglinzi, cutii metalice, pe care încep
să le asambleze. În tot acest timp, cântă și
dansează. Luminișul s-a transformat într-un
șantier unde se construiește viitoarea sală
de operații.*

*La un moment dat, din întuneric, apare o
umbră, care se apropie amenințător de
intrarea peșterii. În mână ține un obiect,
care pare a fi un cuțit.*

FEMEIA: E lunetistul. A venit. Ce să fac? Ce să
fac? (*scoate telefonul și încearcă să formeze
un număr*)

DUH 3: Hei, e cineva acolo?

DUH 1: Nu mai striga, i-am văzut eu. Veniți mai
aproape. (*ține „cuțitul” în mână și se apropie
de bărbat*)

FEMEIA: Va trebui să mă omori întâi pe mine.

DUH 2: Ce zice?

FEMEIA: Nu te apropia, lașule! Ce vrei să faci
cu el?

DUH 1: Să i-l pun sub braț, stăpâna mea.

FEMEIA: Sub braț?

DUH 2: Mă rog, mai sunt și alte locuri, dar nu-i
acum momentul.

DUH 1: Dar dacă el preferă, eu cu plăcere mă ofer. (*se apropie de bărbat*)

FEMEIA: Ce-i asta?

DUH 1: Un termometru.

FEMEIA: Un termometru?

DUH 2: Stăpână, pareți dezamăgită.

DUH 3: Am fost trimiși să-i luăm temperatura și mai apoi pe el. Raphael îl va opera în noaptea asta.

DUH 1: În sfârșit, inaugurăm blocul operator.

FEMEIA: Voi sunteți...

DUH 3: Duhuri de pădure.

DUH 2: Se pronunță ca fructe de pădure. Tot șase silabe.

DUH 3: Iar tu ești cea cu inima Larisei. (*către ceilalți*) Sst! Auziți bătăile?

DUH 1: Mai întrebi? Bate pân-aici.

FEMEIA: De asta îmi tot spuneți stăpână? Sunteți drăguți. Mă bucur să vă cunosc, deși parcă n-ar fi pentru prima oară.

DUH 2: Păi nici nu e. În noaptea aceea, urechea mea era acolo. (*arată spre pieptul femeii*)

DUH 3: Și gura mea era acolo. (*arată spre buzele femeii*)

DUH 1: Eu îți luam pulsul. Îmi amintesc și-acum: 90 – 60 – 90.

FEMEIA: Mi-ar fi plăcut. Unde e Raphael?

DUH 1: Vine cu celălalt. Cu arhitectul.

FEMEIA: Nu-nțeleg! Ce caută arhitectul aici?

DUH 3 (*dându-i un ghiont lui DUH 1*): Cred că e vorba de-o confuzie.

DUH 2 (*dându-i un ghiont lui DUH 3*): De fapt, e vorba de-o transfuzie. Am înțeles că doar sângele lui se potrivește.

DUH 1 (*dându-i un ghiont lui DUH 2*): Ca să vezi, ce mai potriveală! Să pici jos, nu alta!

DUH 2 (*dându-i un ghiont lui DUH 1*): Trebuie să pice dintr-o clipă-n alta. Să ne grăbim și noi. Unde-i iasomia?

FEMEIA: Iasomia?!

DUH 2: Aici, în pădure, e parfumul preferat a lui Raphael, stăpânul nostru. Dar pentru muritori, e somniferul absolut.

DUH 1: Înainte se numea iasomie. Cu timpul, n-ul a trecut la insomie.

DUH 3 (*îi pune bărbatului pe față o mască de flori*): Perfect. Dintr-un somn în altul. Asta a fost și condiția intrării noastre în uniunea pădurilor europene.

FEMEIA: Nu prea-nțeleg.

DUH 1: E simplu. Cum te-ai trezit în ea, s-adormi pe loc, la loc.

FEMEIA: Sper ca măcar el să se trezească.

DUH 2: Așa nădăjduim și noi. I-ai spus cine suntem?

FEMEIA: Nici un cuvânt.

DUH 3: Perfect. Așa e mult mai bine.

DUH 1: Vin ceilalți. A răsărit și luna. Să mergem.

FEMEIA: Și eu?

DUH 3: Rămâi aici, stăpână. E ordin de la Raphael. Sunt lucruri care nu trebuie văzute nici măcar de-o inimă de nimfă. Dar dacă vrei să ai o amintire, băieții o să-ți facă un montaj cu scene light, pe care-o să ți-l trimitem printr-un vis. Și-acum rămâi cu bine și gândește-te la ei. (*cele trei duhuri pleacă*)

FEMEIA (*rămasă singură*): La ei? La care dintre ei?

Duhurile îl poartă pe brațe pe bărbat până în luminiș, unde îl așează pe una din mesele de operație. Pe cealaltă e așezat arhitectul, care e adormit și el cu o mască de iasomie. Urmează scena transplantului, în care inimile celor doi bărbați vor fi schimbate între ele. Atmosfera e halucinantă, fantastică, psihedelică, supra-realistă și sepulcrală, dar în același timp și foarte corporală, carnală, amintind de teatrul anatomic al Renașterii, cu inimile

celor doi purtate într-o procesiune de la unul la celălalt, cu transfuzii de la făpturile pădurii, cu ventilație mecanică asigurată de frunze uriașe, cu aducerea iernii și a zăpezii în luminiș, pentru a încetini funcțiile vitale ale celor doi, cu apropierea lunii până lângă masa de operație, pentru a-și reflecta în oglinzi lumina. Raphael va fi maestrul de ceremonii și va opera cu mâinile goale, asistat de cele trei duhuri. În final, trupul bărbatului va fi dus înapoi în peșteră, iar cel al arhitectului, la cabană.

CINCISPREZECE

*În cabana arhitectului, după operație.
Raphael stă tolănit într-un fotoliu și
fumează transfigurat o havană, în timp ce
arhitectul udă tabloul cu un pulverizator.*

RAPHAEL: Iartă-mă, suntem rude și nici măcar
nu știu cum te cheamă.

ARHITECTUL: Nu mă mai cheamă.

RAPHAEL: Ce vorbești? Câtă vreme mai bate
inima Larisei, ești ginerele meu.

ARHITECTUL: Te-am rugat să nu-mi mai spui
așa.

RAPHAEL: Cum îți sună Jack? Jack. Am jucat
și eu odată un Jack. Dar nu-mi mai amintesc
acum dacă era Jack Melancolicul, Jack
Fatalistul sau Jack Spintecătorul. Tu ce fel de
Jack ai putea fi?

ARHITECTUL: Spune-mi tu. Văd că nu poți
trăi fără asta. Cum e tutunul?

RAPHAEL: Marfă. Simți că trăiești. Ultima
oară am fumat din astea în școala din Santa
Cruz. (*scuipă*) Nenorociții! Mai ai?

ARCHITECTUL: O cutie-ntreagă. După ce-ai plecat ieri, mi-am amintit că le promisem de la Larisa, de ziua ei.

RAPHAEL: De ziua ei? Ești sigur?

ARCHITECTUL: Foarte sigur. Larisei îi făcea plăcere să ofere cadouri de ziua ei. Nu mi-a spus niciodată de ce. Încă un secret de-al ei.

RAPHAEL: Nu e nici un secret. E un vechi obicei al nimfelor de pădure. Faptul că l-a păstrat și-n casa ta, e semn că te iubea cu-adevărat.

ARCHITECTUL: Poate. Poate c-am iubit-o și eu. Poate că trebuia s-o las să plece. Cutia cu havane e aici, în sertar. Când nu e nimeni aici, intră și servește-te.

RAPHAEL: Îți mulțumesc, companero. Cum ești astăzi?

ARCHITECTUL: Încă nu simt nimic

RAPHAEL: E prea devreme. S-ar putea abia pe mâine. Trebuie să-i dai timp. Apropos. Mi-am amintit că am o ghicitoare pentru tine. Dacă știi răspunsul, îți dau pușca înapoi. Pân-acum nu mi s-a-ntâmplat. (*râde și scuipă în direcția tabloului*) Chiar dacă-i opera mea, să știi că nu-i nevoie s-o uzi în halul ăsta. Gândește-te că nici în pădure nu plouă-n fiecare zi.

ARCHITECTUL (*continuând să ude tabloul*):

Poate că nu. Poate că nu știm noi. Poate că plouă numai în somn. De ce spuneai că trebuie să-i dau timp?

RAPHAEL: E simplu. Tu ești aici, iar ea... dincolo. În mod normal, comunicarea dintre creierul și inima ta a luat sfârșit în noaptea asta. Numai că în pădure funcționează alte canale de comunicare. Va trebui să aștepti ca ele să se deschidă. Asta poate dura. (*scoate o cutiuță și prizează un praf alb*) Vrei?

ARCHITECTUL: Cât? Cât ar putea dura?

RAPHAEL: Nu știu. Nu e niciodată la fel. Uneori s-a-ntâmplat imediat, alteori...

ARCHITECTUL: Niciodată. Înțeleg. Dar tu ai spus mâine.

RAPHAEL: S-ar putea ca și mâine să spun tot mâine și mâinele de după mâine să fie iarăși mâine.

ARCHITECTUL: O glumă proastă, nu? O nouă glumă proastă.

RAPHAEL (*cu ochii închiși*): Nu e nici o glumă, lunetistule. Când vorbim de corazón, vorbim serios. Când e vorba de ea suntem pregătiți. Totul este conectat. Totul este separat. Totul e bucurie. Totul e tristețe. Nu există accidente. Totul e un accident. Nu există realitate

obiectivă. Orice realitate este obiectivă. Universul este pur material. Universul este pur spiritual. Precum deasupra, așa și dedesubt. Viața e o boală întotdeauna mortală. Sângele se scurge înainte, sau în afară și în general pe de lături. Suntem cenușii. Locuim între întuneric și lumină. Era contemporană. Diaspora galactică. Era diastolică. Diaspora sistolică. Pentru orice lucru e o clipă prielnică. E timp destul să smulgi și ce-ai sădit odată. Haina îl face pe om. Ne-haina o face pe femeie. Eu dorm, tu dormi, dar inima mea veghează inima ta. (*deschide ochii*) Acum ai înțeles?

ARHITECTUL: Și inima lui? A bărbatului din pădure. E-aici. O simt cum bate mai tare, ori de câte ori mă gândesc la Larisa.

RAPHAEL: Inima lui. Fă abstracție de ea. N-o mai asculta. Uit-o.

ARHITECTUL: S-o uit?

RAPHAEL: Da, uit-o. Inima celuilalt e întotdeauna mai puternică decât creierul tău. Dacă n-o uiți, o să te țină ea minte. Și după aia o să te facă s-o uiți pe-a ta. Nu pricepi c-aici e-o luptă pe viață și pe moarte?

ARHITECTUL: Și dac-am pierdut-o? Dacă inima mea n-o mai iubește pe Larisa? Dacă

n-a iubit-o niciodată cu-adevărat? Dacă Larisa a fost doar un trofeu și dragostea pentru ea, o vânătoare de nimfe pe malul iazului?

RAPHAEL: Crezi? Tu știi. Eu am făcut ce trebuia să fac. Ești obosit. Odihnește-te.

ARHITECTUL: E absurd! Nu se poate ca totul să fi fost în zadar. Trebuie să aflu, înțelegi? Trebuie să aflu care din inimile noastre o mai iubește pe Larisa. Nu pleca! Ghicitoarea! Trebuie să-mi spui care e ghicitoarea!

RAPHAEL: Altădată. S-a făcut târziu și mai avem de ars câteva rafturi. Iar mâine pornim desantul asupra orașului. Nu te mai gândi la prostii! Ai să vezi, totul va fi bine. Vom învinge, fiecare-n felul lui. Pădurea sau moartea!

ARHITECTUL: Așa e. Pădurea sau moartea. Dar mai întâi, ghicitoarea mea.

RAPHAEL: O să-ți amintesc că tu ai vrut asta. *(mai trage pe nas niște praf)*: „Cine-i cel care înghite tot/ Păsări, fiare, flori, copaci/ Roade fier, mușcă oțelul/ Macină pietre și le mănâncă/ Răstoarnă regi, nimicește orașe/ Și dărâmă munții cei înalți?/ Când vei răspunde, va fi doar începutul.”

ARCHITECTUL (*după un moment de tăcere*):

Nu știi. E timpul...

RAPHAEL: E-adevărat. E timpul. De unde-ai știut?

ARCHITECTUL: Ce să știu? N-am știut. Tocmai începusem să-ți spun că e timpul să-mi dai pușca înapoi.

RAPHAEL: Asta era. Și eu care mă pregăteam să-ți dau marele premiu.

ARCHITECTUL: Azi sunt modest. Azi mă mulțumesc cu puțin.

RAPHAEL: Iar te grăbești, lunetistule. Nu uita că timpul se schimbă, și noi odată cu el. Nu putem să i-o luăm înainte. Poate ar fi mai bine să-ți ascuți inima. O auzi? E aproape. Așteapt-o. Încă n-o părăsi. Mai gândește-te.

ARCHITECTUL: Asta și fac. Ai uitat că cele mai bune gânduri ale omenirii s-au născut cu arma-n mână?

RAPHAEL: Cândva așa gândeam și eu. Pot să mai iau o țigară? Promit că e ultima.

ARCHITECTUL: Be my ghost.

RAPHAEL: My ghost? Hm. Știi ceva? La început am crezut că ești altfel decât ei. Un arhitect, mi-am zis. Un arhitect e un constructor. Pe-atunci nu aflasem că și haosul are nevoie de arhitecți.

ARCHITECTUL: De cei mai buni. Ordo ab chaos.

Chiar nu știai?

RAPHAEL: Ar fi trebuit să-mi dau seama. Încă din noaptea în care ne-ai furat-o pe Larisa. Din păcate, am înțeles prea târziu că-n orice arhitect stă la pândă Jack Lunetistul. Cu ochiul lui mare cât o lentilă, îndreptat mereu spre inimile noastre. Dar poate că și tu ai dreptate. Poate că nici eu nu sunt decât o fantomă bătrână, blestemată să bântuie pădurile lumii până la judecata de apoi. Numai că voi, oamenii, uitați mereu același lucru: tot ce știți, știți de la noi. Și ce nu știți, tot de la noi nu știți. Mulțumesc pentru havane. La urma urmei, fumul e cea mai adevărată amintire pe care am fost în stare să ne-o lăsăm unii altora.

Vânt puternic și ceață. Raphael dispare. După ce ceața se risipește, îl vedem pe arhitect ținând în mâini o armă cu lunetă.

ȘAISPREZECE

După operație. Bărbatul și femeia stau pe malul iazului. Bărbatul aruncă cu bolovani în apă. Femeia se apropie de el și vrea să-l sărute. El o respinge și continuă să arunce în apă. Dar bolovanii nu se mai întorc.

BĂRBATUL: De ce nu se-ntorc? Ce le-ai făcut? Cu tine vorbesc! De ce dracu' nu se-ntorc? Blestematele astea de pietre trebuiau să vină înapoi.

FEMEIA: Te implor. Nu mai arunca. Iar o să faci febră.

BĂRBATUL: Ba n-o să fac nimic. Mă simt excelent, m-am odihnit, piciorul nu mă mai doare. Și știi de ce? L-am visat pe Raphael, arhanghelul vindecător. Ți-am spus eu c-o să-l visez. Toată noaptea l-am visat. Ce ai?

FEMEIA: Ce am?

BĂRBATUL: Nu știi. Ești apatică, nu te bucuri de nimic. De ce nu te bucuri? Acum sunt bine.

FEMEIA: Mă bucur.

BĂRBATUL: Te bucuri, pe dracu'. Se vede pe tine cum te bucuri.

FEMEIA: Cred că sunt obosită. Aș bea o cafea.

BĂRBATUL: Vrei acasă.

FEMEIA: Nu vreau acasă. Vreau o cafea. Cu lapte și cardamon.

BĂRBATUL: Adică vrei acasă. Aici nu e cafea. Aici suntem în pădure. În pădure nu e cafea. În pădure nu e nimic.

FEMEIA: De unde știi?

BĂRBATUL: Așa e, iartă-mă, am uitat că tu ești acasă. La urma urmei, dacă eu l-am visat pe Raphael, ai putea și tu să visezi la două cafele cu lapte și cardamon. Știam eu că nu trebuia să venim aici.

FEMEIA: De ce vorbești așa cu mine?

BĂRBATUL: Cum vorbesc?

FEMEIA: Nu mă mai iubești. Am simțit asta de când m-am trezit.

BĂRBATUL: De ce dracu' te-ai mai trezit? Asta-i bună! De ce să nu te mai iubesc? Ce interes aș avea să nu te mai iubesc?

FEMEIA: Nu-nțeleg. Ai vreun interes să mă iubești?

BĂRBATUL: Asta ai înțeles?

FEMEIA: Asta ai spus.

BĂRBATUL: Asta am spus și tu ai înțeles greșit, ca de-obicei. Interesul oricărui om e să iubească și să fie iubit. Asta am vrut să spun.

FEMEIA: Sună ciudat.

BĂRBATUL: Aici totul sună ciudat. Aș vrea să mergem acasă. Nu trebuia să venim.

FEMEIA: Ai mai spus asta. Ai uitat c-a fost ideea ta?

BĂRBATUL: Am greșit. Îmi pare rău. Ești mulțumită?

FEMEIA: Am venit aici pentru că mă iubeai.

BĂRBATUL: Tocmai pentru că te iubeam nu trebuia să venim.

FEMEIA: Nu-nțeleg. S-a-ntâmplat ceva și eu nu știu?

BĂRBATUL: Cred că da. S-a-ntâmplat ceva cu tine, de cum ai intrat în pădure, te-am simțit, erai alta, nu știu, mi s-a părut că te pierd...

FEMEIA: De asta se teme și el. Și până la urmă a reușit.

BĂRBATUL: Despe cine vorbești?

FEMEIA: Poate că într-adevăr mă transform.

BĂRBATUL: Să nu-ncepem cu *Amurg*, lună nouă și din astea... (*se oprește*)

FEMEIA: Ce e?

BĂRBATUL (*ținându-se cu o mână de piept*):

Nimic. Parcă m-a-nțepat ceva. (*râde*) Am spus ceva ce nu trebuia?

FEMEIA: Ce e de râs?

BĂRBATUL: Nu râd. Era o grimasă. O grimasă urâcioasă în pădurea-ntunecoasă.

FEMEIA: O urăști atât de mult.

BĂRBATUL: Când ești aici, da. În rest, mi se fâlfâie.

FEMEIA: Ți se fâlfâie?

BĂRBATUL: Exact. Mi se fâlfâie. E o expresie destul de păduroasă. M-am gândit c-o să-ți facă plăcere.

FEMEIA: Ieri nu-mi vorbeai așa.

BĂRBATUL: Ieri aveam febră.

FEMEIA: Ieri îmi spuneai că vrei să-mi faci un copil. O fetiță.

BĂRBATUL: Ce copil ești, fetițo. Ieri eram prea ocupat cu vânătoarea. Apropos, oare ce-o mai fi făcând arhitectul? Crezi că l-au aranjat prietenii ăia-i tăi cu coadă și solzi? Sau poate că i-au lăsat doar luneta și-acum se uită la noi cum ne sărutăm. Sărută-mă.

FEMEIA: De ce să te sărut?

BĂRBATUL: Pentru că mă iubești.

FEMEIA: Dar tu nu mă iubești.

BĂRBATUL: Nu contează. Sărută-mă. Cum dracu' vrei să-ți fac un copil dacă nu mă săruți?

FEMEIA: Nu vrei să-mi faci nici un copil! Nu vrei să te sărut! Lasă-mă! O să cad în apă!

BĂRBATUL: Ai vrea tu.

FEMEIA: Acum vorbești ca el. Și el vorbea la fel.

BĂRBATUL: Cine e el?

FEMEIA: Lunetistul. Niciodată nu m-a lăsat să intru în apă.

BĂRBATUL: Vorbești prostii. Nici măcar nu-l cunoști.

FEMEIA: Întotdeauna am vrut să mă-ntorc aici. Nici el nu m-a lăsat niciodată.

BĂRBATUL: Știi ce cred eu? Cred că te-ai defectat de tot. Ar trebui să te cauți. Dacă vrei, cunosc pe cineva. S-ar putea să fie vorba de o traumă din copilărie.

FEMEIA: Așa e. Am visat odată că mama mea vitregă m-a abandonat în pădure. Am fost, pe rând, Albă ca Zăpada, Gretel, Scufița Roșie și Larisa, nimfa de copac.

BĂRBATUL: Hai, du-te și te plimbă pe cărare, că văd c-ai luat-o razna de tot. *(se așează pe malul iazului și aruncă bolovani în apă)*

FEMEIA: Te rog, nu mai arunca, mă doare!

BĂRBATUL (*continuând să arunce*): Dracu
m-a pus s-o iau cu mine! Idiot!

FEMEIA: Mă doare! Mă doare! Nu mai arunca!
Mă doare!

BĂRBATUL (*aruncând din ce în ce mai furi-
bund*): Mai bine că s-a-ntâmpat acum. Și
când te gândești că era să-i fac un copil. Cine
știe ce Nessie ieșea.

FEMEIA (*ghemuindu-se și ținându-se cu
mâinile de cap. Peste față începe să-i curgă
sânge*): Au! Mă doare! Nu mai arunca! Mă
doare! Mă doare! Nu vreau! Mă doare! Au!
Mă doare! Mă doare!

ȘAPTESPREZECE

După dispariția lui Raphael, Arhitectul a rămas cu arma în mână. Într-un târziu se dezmeticește, o verifică dacă e încărcată, apoi o pune pe masă.

Se întoarce și se uită la tablou, vrea să-l ude, dar își dă seama că nu mai are apă în pulverizator. Aruncă pulverizatorul. Își deschide o conservă. Mănâncă. Își deschide o bere. Bea. Își aprinde o țigară. Fumează. Vrea să-și ia pulsul. Se enervează, încearcă și la mâna cealaltă, are o grimasă și renunță. Deschide fereastra și întoarce scaunul cu spătarul înaintea. Se așează în poziție de tragere și se uită prin lunetă. Așteaptă. Se ridică și se așează în fotoliu, cu arma în mână. Se uită la tablou. Se duce din nou la fereastră.

Se întoarce. Traseul se repetă. La un moment dat, lumina se stinge ușor, rămânând concentrată doar pe tablou. Zgomotul împușcăturii face ca toate

*frunzele acestuia să cadă. Imensa lui ramă rămâne goală. În interiorul ei apare o imagine (filmată sau live) a unei scene în aer liber, pe malul iazului din pădure, unde Raphael și compania repetă în tăcere, ca într-un film mut, un fragment dintr-o celebră piesă de Shakespeare, poate „Cum vă place”, poate „Furtuna”, poate „Visul unei nopți de vară”, poate „Cymbeline”.
Apoi, încet, foarte încet, se face întuneric.*

– Final –

apariție: aprilie 2010

Editura UNITEXT

Str. George Enescu nr. 2-4

010305 București

Tel.: 021 315 36 36, 021 313 42 78, 021 311 32 14

Fax: 021 312 09 13

E-mail: unitext@uniter.ro

Tipărit la **S.C. OPEN PRINT S.R.L.**

Str. C. Caracaș nr. 33

Sector 1, București

Tel./Fax: 021 222 82 77, Tel.: 021 222 92 24

E-mail: open.print@clicknet.ro